

Tengernek Csillaga

2021. szept.–okt.
XXVI/5. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 350,- Ft

Csicsó – kegykép

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczy István és Török József

Tartalomjegyzék

Szűz Mária az Újszövetségben (17.)	1
Parancsainkban a szent hitet tesszük az első helyre	5
Nekünk, katolikusoknak ma, amikor tanúi vagyunk az Egyház Keresztútjának, kötelességünk a Kereszt tövében állni	11
Üdvözlégy Mária, malasztal teljes	14
Isten lát	18
Mindent megfizetek	19
Jézus Urunk tanítása, 2021. augusztus 6.	21
Ez nála a szeretet	26
„Ez még csak a kezdete a gyötrelmeknek” (Mt 24,8)	27
Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve	
Sikerült-e felkészülni?	32
Az Oltáriszentségről	33
Mária-kegyhelyek	
Csicsó	38
Mária kicsinyei	
Milyen mélyre zuhantatok!	40
Rózsafüzér	
Legnagyobb győzelmem	43

Köszönöm Neked!

*Istenem, köszönöm Neked, hogy
végtelen alázatodban
az Oltáriszentségben maradtál itt köztünk!
Csodálatos ajándék,
hogy eléd járulhatok és kifejezhetem hálámat
minden jótéteményedért.
Kérlek, Jézusom, segíts,
hogy életem minden napján csak neked szolgáljak.
Kérlek, add meg a kitartás kegyelmét,
hogy minden körülmények között meg tudjam találni
a Te rendszeres dicsőítésedre szánt időt,
mert semmihez sem mérhető az a béke és erő,
amit eléd borulva, az időmet Neked szánva kapok Tőled. Nagyasszonyunk,
a Boldogságos Szűz Mária
legyen segítőm,
hogy minél gyakrabban találkozhaszak Veled
az Oltáriszentségben! Ámen.*

Jánossy Gábor

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: XVIII. sz. ikon, Ukrajna

A Tengernek Csillaga folyóirat megren-
delhető a Stella Maris Alapítvány postafiók
címén, illetve e-mailen és megvásárolható a
templomokban vagy Budapest V., Ferenciek
terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária az Újszövetségben (17.)

V. Az Édesanya (folytatás)

A napkeleti bölcsek hódolata

Nemrégem hangzottak el Jézusnak a templomban való bemutatásánál Simeonnak a Gyermekek hivatására utaló szavai: „világosság a pogányok megvilágítására” – máris megjelennek előtte a pogány világ képviselői. Az eseményt Szent Máté írja le, s ez alkalmmal szolgál neki arra, hogy szokásához híven, rámutasson két ószövetségi jövendölésnek Jézusban való beteljesedésére.

„Amikor Jézus a judeai Betlehemben megszületett, Heródes király napjában bölcsek jöttek napkeletről Jeruzsálembe és érdeklődtek: »Hol van a zsidók újszülött királya? Láttuk csillagát napkeleten és eljöttünk, hogy hódoljunk neki.« Ennek hallatára Heródes király megriadt, és vele egész Jeruzsálem. Összehívta az összes főpapokat és a nép írástudóit és tudakozódott tőlük, hol kell a Messiásnak születnie. Azok azt válaszolták: »A judeai Betlehemben, mert így jövendölte a próféta: Te judeai Betlehem, Juda földje, éppen nem vagy a legkisebb Juda fejedelmi városai között, mert belőled származik majd a vezér, aki népemet, Izraelt kormányozza«. Erre Heródes titkon hívatta a bölcseket és pontosan megtudakolta tőlük a csillag feltűnésének idejét. Majd ezekkel a szavakkal küldte őket Betlehembe: »Menjetek, tudakozódjatok gondosan a gyermek felől. Ha megtaláltátok, jelentsétek nekem, hogy én is elmenjek és hódoljak neki«. Azok, miután meghallgatták a királyt, elindultak. És lám, a csillag, melyet napkeleten láttak, előttük haladt, amíg végre meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. Amint meglátták a csillagot, igen megörültek. A házba lépve megpillantották a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva hódoltak neki. Aztán fölnyitották kincsesládájukat és ajándékot adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát. Miután álmukban utasítást kaptak, hogy vissza ne forduljanak Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.” (Mt 2, 1-12)

Mária helye Jézus mellett

A háromkirályok jövetelének időpontját az evangélista dátumszerűleg nem jegezte fel. Az írásmagyarázók különbözőképpen vélekednek. Az biztos, hogy nem Jézus születése után a 12-ik napon történt, ahogy mi erről Vízkereszt ünnepe-n megemlékezünk. Valószínűleg Jézus születésétől számított 40 nap, vagyis a templomban történt bemutatás után jöttek, másképp bajosan lehetne elképzelni, hogy az események olyan békésen folytak volna le. Mária és József nyu-

godtan mentek fel a fővárosba, ami a bölcsek látogatása után már nem lett volna lehetséges, hiszen isteni intésre maguk a bölcsek is más úton tértek vissza hazájukba. Viszont nem is kell nagyon kitolnunk az időpontot, legalább is két éven túl semmi esetre sem, mivel Heródes csak a két éven aluli gyermekeket gyilkoltatta meg Betlehemben. Azt is számításba kell vennünk, hogy ő, nem ismervén pontosan Jézus születésének időpontját, biztos akart lenni dolgában.

A napkeleti bölcsek valamely keleti nép vezetőemberei voltak, s a Keleten abban az időben különösen elterjedt csillagvizsgálással, csillagjóslással is foglalkoztak, akik vagy külön égi híradásra, vagy Bálám próféta jóvendőlése nyomán: „Csillag támad Jákobból” (24, 17) indultak útnak. Sem nevüket, sem számukat nem tudjuk pontosan. A Messiást keresvén magától értetődik, hogy egyenesen az ország fővárosába, Jeruzsálembe mentek. A fővárosban nem volt feltűnő és szokatlan a keleti karaván érkezése. Annál meglepőbb volt az idegenek szokatlan kérdezősködése a megszületett Messiás felől. Nemcsak Heródes, de az egész város izgalomba jött, egyrészt a Messiás miatt, másrészt meg Heródestől való félelemből. Heródes ugyanis hatalmi féltékenységből már többször rendezett vérengzést. Most figyelme teljesen az új vetélytársra irányul. Az írástudókkal megállapíttatta Mikeás próféta jóvendőlései alapján, hogy a Messiásnak Betlehemben kell megszületnie, a napkeleti bölcseket tehát oda irányította.

Az evangélista házat említ, amely fölött a pogány bölcseket vezető csillag megállt. A Szentcsalád ezek szerint már nem a születési barlangban lakott. A népszámlálás befejezte után valószínűleg lakást béreltek Betlehemben, vagy pedig a rokonok körében találtak szállást.

De nézzük magát a főjelenetet. A bölcsek hosszú vándorlásuk céljához érkezve megtalálják a gyermeket anyjával, Máriával. Az evangélista elsősorban nem arról akar tudósítani, hogy a bölcsek jöveletekor Mária jelen volt, Szent József meg éppen távol. Szándékosan örökíti meg Mária jelenlétét. Ezzel is hangsúlyozni akarja, hogy a Szűzanya jelenléte lényeges: mind természetes, mind pedig természetfeletti szempontból a Gyermekhez tartozik. Bár nem lesz Jézus kíséretében nyilvános működése idején, a megváltás fontos eseményeinél mindig ott találjuk Messiás-Fia mellett. Ezért van most is jelen, amikor Jézus messiási küldetése kezdetét veszi. Mária karján, mint valami trónon találják a pogány világ képviselői a gyermek Jézust, az újszülött Messiást. Nem térdelhettek le eléje a nélkül, hogy le ne borultak volna Mária lábaihoz. Egyedül Jézust imádták, amint ezt az evangélista is megjegyzi, mert ez csak őt illeti, de ez az adoráció egyúttal hódolat volt édesanyja előtt is. Mária nélkül

nem érték el Jézust. XII. Piusz pápa is kiemeli Máriának ezt a szerepét *Mystici Corporis* kezdetű körlevelében: „Ő volt az, aki az Újszülöttet mint Prófétát, Királyt és Papot nyújtotta azoknak, akik a zsidók és pogányok közül elsőnek jöttek imádására”. Ajándékaikat is Mária veszi át. Márián keresztül adják a kis Jézusnak, Mária a közvetítő. Ezekben a földi dolgokban is, mennyivel inkább a lelkiekben! Átala érzük s nyerjük el legbiztosabban Jézust!

Menekülés Egyiptomba és visszatérés Názáretbe

Simeon Jézus hivatásáról és sorsáról szóló jóvendőlésének első része a pogány napkeleti bölcsek látogatásával kezdett beteljesedni, azonban apránként többi része is beteljesednek. Az agg próféta azt mondta a Gyermekről, hogy jel lesz, amelynek ellenemondanak. Heródes üldözése, az újszülött Messiás meggyilkolására kiadott parancsa ennek megvalósulása. Ezzel együtt a Mária sorsára vonatkozó jóvendölés: „a te lelkedet is tör járja át”, szintén valósággá válik. Igaz, Mária Krisztussal való együttszenvéde a kereszt alatt lesz teljessé, de ez az egyiptomi menekülés és az azzal kapcsolatos viszontagságok alkalmával már valósulóban van. Tulajdonképpen az angyali üdvözléssel, a betlehemi úttal s az első karácsonnyal már megkezdődött. (Mt 2, 13-15 és 19-23)

Exsul Familia Nazarethana

Bár az Írás nem említi, a napkeleti bölcsek bizonyára elmesélték Máriának a Jeruzsálemben történeteket. Mit sem sejtve, nagy örömmel újságolhatták, hogy utánuk maga Heródes király is eljön, hogy köszöntse a Gyermeket. Máriában azonban Heródes említése egyáltalán nem kelthetett jó érzést. Heródes kegyetlen, a trónjára féltékeny s ezért gyilkosságra is kész elvetemült uralkodó volt, akitől mindenki borzadt Izraelben. Véreskezű uralkodását azzal sem tudta feledtetni, hogy a jeruzsálemi templomot nagy költséggel újjáépíttette. Már öreg volt és beteges, de annál gyanakvóbb és ingerlékenyebb. Most, hogy a bölcsek a zsidók királyát keresték, bizonyára fölébredt benne a rosszindulatú gyanakvás. A bölcsek elbeszélése Máriában minden bizonnyal egy készülő megpróbáltatás érzését keltette föl.

Így is lett. Heródes várta vissza a bölcseket. Ám azok isteni sugallatra Jeruzsálemet elkerülve tértek haza. Heródes úgy érezte, hogy becsapták. Most már igazán haragra gyúlt. Kiadta kegyetlen rendelkezését, amelyhez még sok gyilkosságtól beszennyezett életében sem volt példa. Ahol azonban a gonosz ármánykodik, ott az isteni segítség is. Alighogy a bölcsek eltávoztak, Isten rendelkezik: meneküljétek Egyiptomba. Az imént még királyi vendégek üdvö-

zölték az ég és föld Urát, most menekülni kénytelen. Máriát, aki a bölcseknek és általuk az egész pogány világnak bemutatta a világ királyát, ezzel súlyos megpróbáltatás éri: kénytelen elhagyni otthonát, bujdosnia kell, idegenben kell élnie egy kényúr hatalmi féltékenysége miatt. A Messiás már gyermekkorában jel: mellette vagy ellene mindenkinek állást kell foglalnia, előtte a szív érzéseinek meg kell nyilvánulnia. Máriának is. Már gyermekkorában a Vir Dolorum, a megváltásra küldött áldozat. És Mária vállalja az ő sorsát, társa lesz áldozatos életének: Mater Dolorosa. Így járnak együtt a menekülés vándorútját-is Jézus és Mária.

Vándorúton hazafelé

Hol és meddig tartózkodott a Szentcsalád Egyiptomban, a Szentírás nem mondja el. A közölt adatokból azonban a menekült élet tartama hozzávetőlegesen kiszámítható. Szent Máté adatai szerint Heródes a napkeleti bölcsek érkezése idején egészséges volt, mert ellenkező esetben nem ígérhette volna, hogy ő is elmegy majd imádni az Újszülöttet. Viszont tudjuk, hogy Heródes fél évig betegeskedett. Midőn pedig a Szentcsalád visszatér, már Árkelausz uralkodik Judeában, pedig Heródes halála után több hónap, talán egy fél évbe is beletelt, amíg Heródes három fia és örököse Rómában Augusztustól elnyerte a fejedelemségben való megerősítést. Így tehát legalább egy évig tartott a hontalanság.

Nem nehéz elképzelnünk azt az örömet, amelyet az angyal jóhíre keltett: vége a száműzetésnek, menjetek vissza hazátokba, otthonotokba, mert üldözöttök. meghalt. Vették is útjukat hazafelé haladéktalanul.

Mihelyt Izrael földjére értek, vagy talán már előbb az úton értesültek róla, hogy Judeában Árkelausz, Heródes fia uralkodik. Árkelausz apja nyomdokain haladt: éppen olyan kegyetlen és zsarnok volt mint amaz. Ezért nem volt tanácsos Judeában letelepednie a Szentcsaládnak. Íme, újabb probléma. A hazamenetel lehetősége önmagában még nem old meg minden nehézséget. Az Úr jön segítségükre töprengésükben s úgy döntenek, hogy Galileában telepednek le. Máté itt szokásához híven egy ószövetségi jóvendölésre hivatkozik, amely Jézusban beteljesedik: „Názáretinek fogják hívni”. Az evangélista valószínűleg Izaiás próféta jóvendölésére gondol: „Vessző hajt ki Jessze törzséből, és rügy fakad gyökeréből” (11, 1). A rügy héberül nezer; Názáret neve ebből a töből származik.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: Szűz Mária az Újszövetségben, 1954., Anonymus, Róma, 140-145.o.)

Parancsainkban a szent hitet tesszük az első helyre

Szent István király öröksége

Szent István király intelmei Imre herceghez a magyar történelmi alkotmány első alapvetése, a Corpus Juris Hungarici első törvénye. A 10 fejezetből álló mű felerészét kifejezetten vallási kérdésekkel foglalkozik. A legelső fejezet *A katolikus hit megőrzéséről* címet viseli. E fejezet legelső mondata így szól: „*Mint-hogy a királyi méltóság rangját csakis a hívők és a katolikus hitet vallók nyerhetik el, ezért parancsainkban a szent hitet tesszük az első helyre.*” A magyar királyi méltóság csak katolikus¹ hittel nyerhető el. A király Isten előtt a népet megtestesítő képviselő, ugyanakkor a nép számára isteni adományok közvetítője, minden javak forrása, ezért az uralkodás minden elemére és mozzanatára meghatározó jelentőségű a kijelentés: „*parancsainkban a szent hitet tesszük az első helyre.*” Majd rögtön ezután így folytatódik az intelm: „*Ha a királyi koronát meg akarod becsülni, legelőször azt hagyom meg, tanácsolom, illetve javaslom és sugallom, kedves fiam, hogy a katolikus és apostoli hitet akkora buzgalommal és éberséggel őrizd, hogy minden Istentől rendelt alattvalódnak példát mutass, s valamennyi egyházi személy méltán nevezzen igaz keresztény hitvallású férfinak; e nélkül bizony, tudd meg, sem kereszténynek, sem az egyház fiának nem mondanak. Akik ugyanis hamisat hisznek, vagy a hitet jó cselekedetekkel teljessé nem teszik, fel nem ékesítik, minthogy a hit tettek híján meghal, sem itt nem uralkodnak tisztességgel, sem az örök uradalomban vagy koronában nem lesz részük. Am ha a hit pajzsát tartod, rajtad az üdvösség sisakja is. Mert e lelki fegyverekben szabályszerűen harcolhatsz láthatatlan és látható ellenségeid ellen.*” Szent István király tisztán és világosan kijelenti utódjának, hogy a Magyar Szent Korona csak a példásan megélt szent és igaz katolikus hittel viselhető. Sem tisztességes uralkodás, sem üdvözülés nem lehetséges annak, aki hamisat hisz, és aki nem váltja tettekre hitét. A hit pajzsával és az üdvösség sisakjával felvértezve azonban harcképessé tesz minden elenséggel szemben, legyen az láthatatlan vagy látható.

1 A katolikus görög eredetű kifejezés, *katholikosz*, eredeti jelentésében egész szerinti, egészet átfogó. A katolicitásnak többféle értelme van. Először is a katolikus hit a teljes és csorbítatlan apostoli hitletétemény (depositum fidei), a teljes szentségi élet és apostoliság foglalata; másodsor a katolikus Egyház Krisztus egyetlen Egyháza, amely hivatott Isten népének összegyűjtésére minden népből, nyelvből és nemzetből; harmadszor a katolikus Egyház küldetése egyetemes térben, időben és mélységben. A kifejezés Antiochiai Szent Ignác vértanú (+120) Szmirnaiaknak írt levelében fordul elő első alkalommal: „*Ahol Jézus Krisztus, ott a katolikus egyház.*”

Szent István király félreérthetetlenül kijelenti tehát, hogy a Magyar Szent Korona viselője elsősorban és legfőképpen a katolikus keresztény hit megvaló-
lója és példás gyakorlója kell legyen. Minden, de minden más, ami a királyi ha-
gyatékhöz tartozik, ennek alapján válik érthetővé és csak ezután következik.

Vajk a keresztség szentségében kapta meg az István nevet, vált Isten gyer-
mekévé és az Anyaszentegyház tagjává. Sacerdos: N., quid petis ab Ecclesia
Dei? (N., mit kérsz Isten Egyházától?) Sponsor/Catechumen: Fidem. (Hitet.)
Sacerdos: Fides, quid tibi praestat? (Mit ad neked a hit?) Sponsor/Catechumen:
Vitam aeternam. (Örök életet.)²

Valamikor Kr.u. 985–989 között hangzott el a fejedelemgyermek fölött
Adalbert püspök ajkáról, miközben a csöppnyi fiú háromszor alámerítettett a
keresztvíz fürdőjében: „Stephanus, ego te baptizo in nomine † Patris, et Filii,
†, et Spiritus † Sancti. Amen.”³

A katolikus Szent István király a Boldogságos Szűz Mária oltalmában él és
uralkodik. Amint a nagylegendában olvassuk: „*Ez a férfitól hívó volt, minden
cselekedetét teljesen Istennek szentelte, fogadalom s felajánlás útján szüntelen
imáiban magát és királyságát az Örökszűz Istenanya, Mária gyámsága alá
helyezte, kinek tisztelete s dicsősége a magyarok közt oly nevezetes, hogy nyelvükön még e Szűz mennybevitelének ünnepét is, tulajdonnévének hozzatétele
nélkül, csak Királyné napjának emlegetik.*”⁴

Szent István Király 1038-ban, Szent Imre herceg áldozatos halála után Székes-
fehérváron, Nagyboldogasszony (*Assumptio beatae Mariae*) vigíliáján (augusztus
14.) felajánlja a Magyar Szent Koronát és az Országot a Boldogságos Szűz Máriá-
nak. A Magyar Katolikus Királyság kezdettől fogva Mária Országá, azaz Regnum
Marianum. Magyarország örökös monarchia, égbe vezető hierarchia, amelynek ko-
ronázott valóságos⁵ királynője a Szent Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya.

A Magyar Szent Korona a Krisztus Egyházához tartozás záloga. A Magyar
Szent Korona Szűz Mária tulajdona, és Krisztus Királyságát hivatott jelezni,
akinek szeplőtelen jegyese az egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegy-
ház. Ez az Egy Igaz Istennel való kapcsolat a Magyar Szent Korona szentsé-
gének a forrása, és nem a személytelen kozmikus világerő.⁶

2 Részlet a hagyományos római rítusú keresztelési szertartásból.

3 A keresztelési szertartás lényegi szavai közvetlenül a Feltámadott szájából valók. Mt 28,19-20a.

4 Szent István király nagy legendája 1080 körül

5 Szűz Mária királynői volta közjogi értelemben is messzemenően kinyilvánított tény. Mi
magyarok Szűz Máriára nem csak Patrónusként, hanem Reginaként is tekintünk.

6 A Magyar Szent Korona a kozmikus és égi harmóniát magasrendűen kifejezi, de szentsé-
gének forrása nem valami világerő, hanem a transzcendens Örök Isten maga. A Magyar

Szent István király műve

Szent István király Szent uralkodó, aki Magyarország életét nem tűnő politikai
érdekek mentén alapozza meg, hanem az isteni akaratnak veti alá. Itt az ide-
je katolikus módon értelmezni Szent István katolikus örökségét, és elvetnünk
végre azt a közkeletű tévedést, miszerint István kelet és nyugat között válasz-
tott volna: ez teljesen hamis, sekélyes és téves megközelítés. István király ép-
pen azért Szent, mert nem a hatalom és érdek mentén eljáró politikusként, ha-
nem Krisztusnak a lelkek üdvösségét kereső hiteles Apostolaként cselekedett,
amikor Magyarországot nem a bizánci császárnak, de nem is a német-római
császárnak rendelte alá, hanem egyszer s mindenkorra Péter sziklájához horgo-
nyozta le. Nem törekény keleti és nyugati hatalmak között döntött tehát,
nem partikuláris földi előnyöket keresett, nem révedt sem a múltba, sem a jö-
vőbe, hanem mindenek középpontját, értelmét és célját, az örökké uralkodó
Királyok Királyát választotta: a jelenlévő Jézus Krisztust, aki Péter által kép-
viselteti magát, és Egyházában jelen van a világ végezetéig. Katolikus (egész,
teljes, kerek) lett, és Országát rábízta a Szűzanyára, hogy az üdvösség útját
nekünk mindörökké biztosítsa. Szent István király nem keleten és nem is nyu-
gaton, nem földi hatalmaknál, hanem Krisztus Egyházában horgonyzott le: ez
volt a legfőbb apostoli tette, és ennek örök pecsétje és garanciája a Magyar
Szent Korona felajánlása a Boldogságos Szűz Máriának 1038. augusztus 15.
vigíliáján. Szent István király megtalálta az igazi Életfát, Krisztus Keresztjét,
amely a történelemben, időben és térben a küzdő és zarándok Anyaszentegy-
házban ragyog fel, mint valóságos *Axis Mundi*. Első Szent Királyunk így gon-
doskodott rólunk, a Szent Korona alattvalóiról, hogy a halálnak halálát legyő-
ző Virágok Világa, Krisztus legyen a mi életünk és feltámadásunk.

Szent István hiteles apostoli küldetést kapott, amelyet az Egyház a meg-
különböztetés karizmájával idejekorán felismert és támogatott. II. Szilveszter
pápa Asztrik püspök által prófétai jelet, keresztet küldetett a királynak, mint-
egy az apostolság jeleként, így szólván: „*Én apostoli vagyok, ő viszont méltán
Krisztus apostola, ha Krisztus annyi népet térített meg általa. Ezért rendel-
kezésére bízuk, miként az isteni kegyelem őt oktatja, az egyházaknak s népe-
iknek mindkét törvény alapján történő igazgatását.*” (Szent István legendája
Hartvik püspöktől, A.D. XII. sz.) II. Szilveszter pápa e prófétai módon juttatja
kifejezésre, hogy felismerte Szent István király életszentségét és égből kapott

Szent Korona a Boldogságos Szűz Mária által a Megváltó Krisztushoz és a Szentháromsá-
gos Egy Istenhez tartozik.

küldetését az Egyház építésére és szervezésére.⁷ A kereszt küldése a magyarság engesztelő küldetésének prófétai jele.

A II. Szilveszter pápa a Szent Korona elküldésével – amire angyali utasítást kap⁸ – elismeri és megerősíti Szent István messzemenően égi, szent, katolikus és apostoli küldetését.

Szent István király „*a jobbik részt*” választotta. Isteni jel, hogy első Szent Királyunk legfőbb ereklyéje a Szent Jobb, amely a helyes választás jelképe is (vö. Lk 10,42). Nem keleti és nem nyugati császár között választott, hanem az Örökkévalóba vetette minden bizalmát.

Isten országa (*malkut; baszileia tou Theou; regnum Dei*) fentről száll alá (mennyei ország), beteljesedett állapota a mennyország, de már jelen van a történelemben és állandóan gyarapodik az Istenhez tartozó emberek lelkében és életében. Isten ajándéka, Ő a kezdeményező, Ő ad indíttatást (Mt 22,1-14; vö. Lk 12,32; 22,29). Krisztusban érkezett el (Mk 1,15; vö. Lk 10,9.11) és benne áll fenn (Mt 12,28; Lk 17,20), és az Egyházban növekszik a világ végéig. Isten Országának legfőbb támogatója a Malasztal Teljes Boldogságos Szűz Mária. A Magyar Szent Korona felajánlásával Szent István király teret nyit Szűz Mária Szeplőtelen Szíve győzelmének és Jézus Krisztus uralmának, az Atya akaratának, miként a mennyben, úgy a földön is.

A Szent Korona felajánlásával, példájával, egyházépítő tevékenységével és értelmeivel István király az Isten Országába jutás objektív feltételeit biztosítja utódja és népei számára. Lehetővé teszi, hogy az alattvalók számára elérhetővé váljon Krisztus és az Egyház, a hit és a szentségek, az evangélium és az örök élet: a megtérés (Mk 1,15); a szakítás a bűnnel (Lk 9,62) és a világiassággal (Mt 22,1-14); a gyermeki hit és bizalom (Mk 10,15); a minden áldozatra való készség (Mt 13,44); a parancsok teljesítése (Mt 19,17) és az irgalmasság tettei (25,31-46), az igaz vallásosság és jámborság.

A szentmiseáldozat Krisztus engesztelő áldozatának jelenvalóvá tétele. Ebben a valóságos áldozatban a pap Krisztus testét és véréjét ajánlja föl, amely va-

lóban engesztelő áldozat élőkért és holtakért.⁹ A templomépítés törvényével, a plébániarendszer megalapozásával, a vasár- és ünnepnapok megtartásának biztosításával az Egyház szívét jelentő szentmiseáldozatot teszi elérhetővé valamennyi alattvalója számára.

Szent István király a Szent Korona felajánlása által Országát Szűz Mária kezébe helyezte, a megváltás művének részesévé és az Ígéret örökösévé tette. A hit és a keresztség révén visszavonhatatlanul beoltotta Krisztusba és a katolikus Egyházba. Megteremtette Isten Országa növekedésének a feltételeit. Életszentségével példát adott-hagyott utódaira és népére.

A felajánlás visszafordíthatatlan, megmásíthatatlan, eltörölhetetlen; a katolikus Anyaszentegyházhoz való kapcsolódás kifejezetten és hangsúlyosan a Boldogságos Szűz Mária által valósul meg (*Ad Iesum per Mariam*); az Egyház hitét és életét teszi életünk szerves részévé.

Magyarország Krisztus Titokzatos Testének tagjává vált. Szent István Magyarországot visszavonhatatlanul Péter sziklájához, azaz Krisztushoz, a Mindenség Királyához és a katolikus Egyházhoz kötötte. Utódja első és legfontosabb feladatául a szent katolikus hit megőrzését és táplálását jelölte meg. Személyes példájával nevelt és tanított Krisztus követésére, a hiteles keresztségére (Χριστιανος, *Christianus*). A Magyar Szent Korona és az ország felajánlása által Magyarországot István közjogi értelemben is betagozta Krisztus testébe.

Szent István király egyházépítő tevékenységet fejtett ki, melynek a főbb elemei a következők: 1.) Egyházmegyék alapítása: 1000 Esztergom, 1002 Kalocsa érseksége, 1000 Veszprém, 1009 Győr és Pécs, Eger és Erdély, 1020 Bihar, 1030 Csanád és Vác püspökségei. 2.) Plébániarendszer megalapozása: minden 10 falu építsen templomot. 3.) Szerzetesrendek letelepedésének, kolostorok alapításának támogatása. 4.) Törvénykezés alárendelése az isteni törvénynek. 5.) Zarándokházak alapítása (Róma, Ravenna, Konstantinápoly, Jeruzsálem). 6.) Szentföldi zarándokút létrehozása. 7.) A Jeruzsálemi Szent Sír-templom támogatása, két kolostor felépítése. 8.) Székesegyházak, templomok építésének a támogatása országszerte. 9.) Katonai védelem megszerzése.

7 II. Szilveszter pápa idézett szavait egyesek úgy értelmezik, mintha a pápa István spirituális hatalmának valamiféle „felsőbbiségét” ismerte volna el. Azon túl, hogy a pápa hatalma a Péternek adott krisztusi parancsokon és ígéreteken állnak, és a kinyilatkoztatás alapján a Krisztus képviselőténél nagyobb földi hatalom nincsen a földön, értelmetlen ezen spekulálni azért is, mert éppen a pápa az, aki Koronát küld és egyházi közigazgatási jogokkal ruházza fel Istvánt, és nem fordítva. Ha István királysága „magasabbrendű” volna a pápai hatalomnál, akkor nem szorulna rá a Pápa áldására.

8 Szent István király legendája Hartvik püspöktől. (12. század eleje)

9 DH 938, 962, 940, 850, 997.

Stat crux dum volvitur orbis

A keresztt szilárdan áll, míg a világ forog.¹⁰ Krisztus az alfa és az ómega, övé az idő és az örökkévalóság. Történelmünkben kibontakozik Krisztus követése az ő kereszttútján. „Aki nekem szolgál, az engem kövessen, s ahol én vagyok, ott lesz a szolgálóm is.” (Jn 12,26) „Ha valaki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel kereszttjét és kövessen. Mert aki meg akarja menteni életét, elveszti. Aki elveszti értem és az evangéliumért, az megmenti életét.” (Mk 8,34b-35) A keresztt vállalása által leszünk egészen krisztusiakká: „Hiszen a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy az Istennek éljek, mert Krisztussal engem is keresztre feszítettek. Élek, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem.” (Gal 2,19-20) Magyarország történelme a hit égése alatt zajlik. Történelmünk minden nagy megpróbáltatását – mongol betörés, török veszedelem, szovjet uralom – a hit által voltunk képesek csodálatos módon legyőzni.

Krisztus Keresztje az engesztelés forrása

Jézus Krisztus Isten Fia, Megváltó – hirdeti az Egyház legegyszerűbb kérügmája. „Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett.” (Lk 19,10) „Azért jelent meg az Isten Fia, hogy a sátán művét romba döntse.” (1Jn 3,8) Krisztus az örök Főpap (Zsid 3,1; 4,14; 8,1; 9,11), a közvetítő Isten és az ember között (5,1). Isten Krisztusban kiengesztelődött a világgal (2Kor 5,19), Krisztus megszerezte számunkra a kiengesztelődést (Kol 1,19-22; vö. Róm 5,10). „Krisztus a ránk váró javak főpapjaként jött el.” (Zsid 9,11) Jézus egyszerre Főpap és Bárány egy személyben. „Ő az engesztelő áldozat bűneinkért, nemcsak a mieinkért, hanem az egész világ bűneiért is.” (1Jn 2,2). Ekképpen dicsőítjük Őt. „Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónon ül, és a Bárányé!” (Jel 7,10)

Az engesztelés Isten szeretetéből fakad. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn 3,16) „A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeret minket, és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül.” (1Jn 4,10) Krisztus szeretetből adta magát érettünk (Ef 5,2.25-27.)

Krisztus bevon minket megváltó művébe. Az apostolok küldetése a kiengesztelődés szolgálata. (2Kor 5,18) Az Egyház apostoli meghívást kap az engesztelésre: „A szeretetet arról ismerjük fel, hogy ő életét adta értünk. Nekünk

¹⁰ A Megváltás mindenséget átfogó és meghatározó valóságát kifejező jelmondat (Karthauzi Rend).

is kötelességünk életünket adni testvéreinkért” (1Jn 3,16) „A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeret minket, és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül. Szeretteim, ha Isten így szeretett minket, nekünk is szeretnünk kell egymást” (1Jn 4,10-11) „Testvérek, Isten irgalmára kérlek benneteket: Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul.” (Róm 12,1) „Krisztus szeretete sürget minket...” (2Kor 5,14-15)

A Keresztt vállalásával Krisztus szoros követését valósíthatjuk meg. „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl a kereszttjét és kövessen engem.” (Mt 16,24) Az engesztelésben egészen Krisztushoz válunk hasonlóvá. „Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem.” (Gal 2,20) Ez az alapja annak, hogy a katolikus magyar ember hívő öntudattal veheti fel a Magyar Szent Koronában különösképpen is megerősített kereszttény küldetését, az evangélium hirdetésének szolgálatát a pogány világban, hogy kedves áldozati ajándékká legyen Isten szemében. „Krisztus Jézus szolgájának kell lennem a pogányok között, és Isten evangéliumának papi szolgálatát kell ellátnom, hogy a pogány népek a Szentlélektől megszentelt kedves áldozati ajándékká legyenek.” (Róm 15,15)

Fülep Dániel

Nekünk, katolikusoknak ma, amikor tanúi vagyunk az Egyház Kereszttútjának, kötelességünk a Keresztt tövében állni

Carlo Maria Viganò érsek válasza Aldo Maria Valli-nak a <https://www.aldomariavalli.it/2021/07/07/while-the-pope-is-in-the-hospital/> cikkére, amelyben Valli az Egyház végéről vizionál.

In hac lacrimarum valle

Kedves Dr. Valli!

Nagyon felindultam, amikor elolvastam az Egyház állapotához és a katolikusoknak egy haldokló valóságból egy új, harciasabb, gerilla dimenzióba történő „vándorlásához” fűzött észrevételeit, amelyhez, mint ahogyan írta, a fiatal Ratzingernek egy jól ismert rádió interjújából vett képet használt fel.

Az Egyháznak nincs és nem is lesz vége.

Ez a „vándorlás” nem lehet a Misztikus Testből egy olyan emberi és utópikus valóságba történő vándorlás, amely a múlt elvesztését sirató és a jelen iránt undorodók fejében jön létre. Mert ha erre éreznénk kísértést, akkor elárulnánk magát az Egyházat, elválasztanánk magunkat tőle és ezáltal kizárnánk magunkat az üdvösségből, amelyet egyedül Ő biztosít tagjainak. Gondolkodjon el ezen a paradoxonon, kedves Aldo Maria: pontosan azok, akik azt hirdetik, hogy büszkén hűek a megváltoztathatatlan Katolikus Magiszteriumhoz, így egy (hamis) oázist építenének, anélkül, hogy eszükbe jutna, hogy mindannyian exsules filii Evae-k (Éva száműzött gyermekei) vagyunk, és hogy utunkat gementes et flentes (sóhajokkal és sírva) ezen a siralomvölgyön keresztül folytatjuk.

Az Egyháznak nincs és nem is lesz vége. Tudjuk, hogy ez a szörnyű válság, amelyben tanúi vagyunk mindannak az elpusztításának, ami még megmaradt a katolicizmusból, azok által, akiket az Úr nyája pásztorainak küldött, a fájdalmas Keresztutat és a Misztikus Test sírba süllyesztését jelzi, amelyet a Gondviselés rendelt el, mindenben utánozva az Isteni Főt.

Krisztus fájdalmas kiáltását halljuk, amikor az Egyház felnyög.

Így történt ez Jeruzsálem sötét égboltja alatt, a Golgotán is, amikor az Isten Fiának a keresztre szegezését látva voltak olyanok, akik azt hitték, hogy a Názáreti rövid pályafutásának vége. De azok mellett, akik – pesszimizmusból, félelemből, opportunizmusból vagy nyílt ellenségeskedésből kifolyólag – cinikusan figyelik az Egyház halálhörgését, vannak olyanok is, akik Vele együtt nyögnek és nyitva áll a szívük e kín előtt, még akkor is, ha tudják, hogy ez a feltámadás szükséges, nélkülözhetetlen előfeltétele, amely Őt és minden tagját várja. A halálhörgés szörnyű, akárcsak az Úr kiáltása, amely átütötte a Parasceve (a Húsvét előtti készületi nap) hitetlen csendjét, és ezzel együtt a Sátán uralmát a világ felett. Eli, Eli, lamà sabactani! Halljuk, amikor Krisztus kiált, miközben az Egyház felnyög. Látjuk a dárdákat, a karókat, a nádat ecettel átítatott szivaccsal; halljuk a tömeg vulgáris gyalázkodásait, a Szanhedrin provokációit, az öröknek adott utasításokat, a jámbor nők zokogását.

Ezért, kedves Dr. Valli, ma a kereszttől tövében kell állnunk, miközben tanúi vagyunk az Egyház szenvedésének. Állni azt jelenti, hogy egyenesen, mozdulatlanul és hűségesnek kell maradni. A Legszentebb Máriával, a Hétfájdalmú Szűzanyával – stabat Mater dolorosa – együtt, akit az Úr nekünk Anyánknak adott, közvetlenül a keresztlábánál, Szent Jánosként, hogy ezáltal mi is, mint a Kedves Tanítvány, a gyermekei lehessünk.

Szent Jánossal és a Hétfájdalmú Szűzanyával a Kereszt tövében állunk, amelyet az új Főpapok leköpnék, és amelyet egy új Szanhedrin káromol és szidalmaz.

Még abban a gyötrelemben is, amikor Krisztus Keresztútja fájdalmanak a megisméltődését látjuk Misztikus Testében, tudjuk, hogy az idők ezen utolsó ünnepélyes szertartásával a Megváltás befejeződik: Isten megtestesült Fia hajtja végre, meg kell látni a Megváltóval, sorsával való misztikus egyezést. És ahogy az Atya örömmel fogadta el Egyszülött Fia áldozatát, hogy megváltson minket, nyomorult bűnösöket, ugyanúgy méltóztatik látnia a Keresztút szenvedésének visszatükröződését Egyházában és az egyes hívőkben. Csak így történhet meg a Megváltás, amelyet Jézus Krisztus, az Igazi Isten és az Igazi Ember vitt végbe az emberiség nevében, együttműködőkké és résztvevőkké téve bennünket. Nem passzív alanyai vagyunk egy olyan tervnek, amelyet nem ismerünk, hanem üdvösségünk és testvéreink üdvösségének aktív főszereplői vagyunk, követve az Isteni Főt. Ezért mondhatjuk, hogy tulajdonképpen papi nép vagyunk.

Szembeesülve e szörnyű idők elhagyatottságával, a Hierarchia hitehagyásával, az Egyház testének gyötrelmeivel szemben nem lehetünk igazán peszsimisták és nem adhatjuk át magunkat a kétségbeesésnek vagy beletörődésnek.

Imádkozzunk alázattal, kérve a Szentlelket, hogy adjon erőt nekünk a megpróbáltatások idején.

Szent Jánossal és a Hétfájdalmú Szűzanyával együtt ott állunk a Kereszt tövében, amelyet az új főpapok leköpnék, és amelyet egy új Szanhedrin káromol és szidalmaz. Másrészt emlékeztetünk arra, hogy annak idején is a papi rend vezetői voltak az elsők, akik meg akarták ölni Urunkat, és ezért nem meglepő, hogy az Egyház Keresztútjának idején éppen ők azok, akik kicsúfolják azt, amit lelkük vaksága többé már nem ért.

Imádkozzunk. Imádkozzunk alázattal, kérve a Szentlelket, hogy adjon erőt nekünk a megpróbáltatás idején. Sokszorozzuk meg imádságainkat, vezekléseinket és bőjtünket azokért, akik ma az ostort lengetik, a töviskoronát a fejére húzzák, beleverik a szögeket és megsebzik az Egyház oldalát, csakúgy, mint egykor Krisztussal tették. Imádkozzunk azokért is, akik szenvtelenül figyelnek, vagy másfelé néznek.

Imádkozzunk azokért, akik sírnak, azokért, akik kendőt nyújtanak a megcsúfolt arc letörlésére, azokért, akik csak egy ideig hordozzák a Keresztet,

azokért, akik ássák a sírt, halotti leplet és értékes balzsamot készítenek. Exspectantes beatam spem, et adventum gloriae magni Dei, et Salvatoris nostri Jesu Christi – Várjuk reményünk boldog beteljesülését: a nagy Istennek és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak dicsőséges eljövételét (Tit 2,13).

† Carlo Maria Viganò, Archbishop
14 July 2021

S. Bonaventuræ, Episcopi et Ecclesiæ Doctoris

(angol nyelvű forrás: Carlo Maria Viganò: "To stand at the foot of the Cross, as we witness the Passion of the Church" – *The Duty of Catholics today, eucharisztikuskongresszus.hu*)

Üdvözlég Mária, malaszttal teljes

Magyar anyanyelvünk a katolikus anyaszentegyház hitének és tanításának egészen kiváló kifejező eszköze. A magyar kereszténységnek eredeti gazdagsága tükröződik abban a szókincsben, amely a Szentlélek Mátkáját illeti. Figyelemre méltó, hogy a magyar nyelv milyen nagyszerűen képes kimondani Isten Anyjának különlegesen áldott voltát.

A Boldogságos Szűz Mária ment maradt az áteredő büntől és annak minden szennyétől. Isten Őt kezdettől fogva kiválasztotta, egészen és teljesen betöltötte, lefoglalta és megszentelte: a mi Urunk Jézus Krisztus megváltása elővételezett módon, túlaradó bőséggel áradt ki Reá. Az *Angyali üdvözlés* (Lk 1,26–38) vonatkozó kulcsfontosságú kifejezését emlékezetet meghaladó idő óta *malaszt* szóval imádkozza a magyarság.

A *malaszt* szó már a legrégebb összefüggő magyar nyelvelméletben felfedezhető. A XII. században a Borsod vármegyei Boldván keletkezett, számos titkot magában rejtő *Halotti Beszéd*ben rögtön a második mondatban tűnik fel: „Mennyi malasztban teremté eleve [az Úr] mi őszünket, Ádámot, és adta vala neki paradicsomot házzá”.

A *Halotti Beszéd és Könyörgés* (Sermo super supelchrum) egy Árpád-kori latin sacramentariumnak, a tudományos világban később Pray György jezsuitáról elnevezett kódexnek a 154. levelén található. Figyelemre méltó, hogy közvetlenül a *Halotti Beszéd és Könyörgés* után olvasható egy hasonló tartalmú, kicsit részletesebb latin prédikáció. A magyar prédikáció kötetlen magyar tolmácsolata a latin szentbeszédnek. A magyar beszéd feltehetőleg bencés készítője szerkesztés alá vonta a latin forrásmunkát: alapjában véve leegyszerűsítette a szöveget, ugyanakkor a stílus elemeket ügyesen ültette át az ismétléstől a felkiáltásig és a figura etymologica-ig („halálnak halálával halsz”).

A *Könyörgés* fordítása ugyanakkor szabatos, mivel az a maga szertartásbeli helyén mással fel nem cserélhető, állandó liturgikus formula.

A magyar szöveg a latin *gratia* szót fordítja – az elterjedt nézet szerint az ó-egyházi szláv *milost* szóból eredő, mások szerint az ősi magyar szógyökök alapján a „teremtés malmára” utaló – *milosz*tal. Ugyanakkor háromszor szerepel a Halotti Beszédben a *malaszt*tal rokon értelmű *kegyelem* szó is. „Imádjuk Urunk Isten kegyelmét e lélekért, hogy irgalmazzon őneki, és kegyelmezzen, és bocsássa mind[en] ő bűnét!” Itt a latin beszéd alapján magyar változatot készítő szerzetes a latin *misericordia*-t fordítja *kegyelem* szóval, melyet végül harmadszor is szerepeltet a Halotti Beszédnek a lezáró Könyörgésében: „Szerelmes barátim! Imádjunk e szegény ember lelkéért, (...) hogy Úr őt kegyelmével Ábrahám, Izsák, Jákob kebelében helyezze...” A latin szövegben ezen a helyen a *pietas* szót találjuk.

A katolikus hit által tudjuk azt, hogy a magunk erejéből nem üdvözülhetünk, hanem ahhoz Isten malasztja szükséges. A *malaszt* természetfölötti lelki ajándék, melyet a Szentlélek azért ad nekünk, hogy üdvözülhessünk. Isten a *malaszt*ot a mi Urunk Jézus Krisztus érdemei miatt adja nekünk, ki érettünk emberré lett, szenvedett és meghalt. Megkülönböztetünk megszentelő és segítő *malaszt*ot. A megszentelő *malaszt* Istennek az a természetfölötti lelki ajándéka, mely bűneinket eltörli, lelkünket megszenteli, és így képesekké tesz bennünket a mennyország elnyerésére. Elsőként a keresztség által részesülünk benne. Halálos bűnnel elveszítjük, amit csak a szentgyónás szentségével, akadályoztatás esetén tökéletes bánattal nyerhetünk vissza. A segítő *malaszt* Istennek az a természetfölötti lelki ajándéka, mely az embert a jó cselekedetre indítja és segíti: megvilágosítja értelmünket, és akaratumkat a jóra serkenti. Megerősít minket lelkünkben, hogy az üdvösségre szükséges jót megismerhessük és megtehessük, a bűnt pedig elkerülhessük.

Magyar anyanyelvünk a latinhoz hasonlóan képes árnyalataiban is kifejezésre juttatni a Szentlélek által közölt, természetfölötti ajándékok gazdagságát. A mindent megelőző, teljesen és egészen az isteni jóságból eredő megszentelő-dés felel meg leginkább a latin *gratia*-nak, valamint a legszebb magyar megfelelőjének, a *malaszt* szónak. Ezzel együtt a *kegyelem* inkább a *misericordia* és *pietas* jelentését adja vissza, és Isten irgalmasságát, megbocsátását, kegyességét hangsúlyozza. A *kegyelem* kifejezés a büntetés alól való fölmentésre irányítja a figyelmünket, míg a *malaszt* az isteni jótétemény kizárólagosan Istentől származó, eredendően a teremtés rendjéhez tartozó voltára utal. Hiszen a maga módján az Istennel együttműködő ember is tud irgalmazni, megbocsátani, tud valóban kegyelmes úrként és asszonyként viselkedni, míg a *malaszt*

kizárólag Istennek tulajdonítható ajándékot jelöl, s így az isteni ajándékozó szeretet túlaradó bőségét állítja elénk.

A Halotti Beszéd, nyelv-édesanyánk ősi szövegtanija mindennek alapján egyértelműen bizonyítja, hogy a malaszt és a kegyelem közötti különbség kezdetektől fogva különböző teológiai tartalmak s jelentésárnyalatok kifejezésére szolgál. A malaszt szó csak az Istentől kapható, különleges, mindent megelőző ajándékra vonatkozik, a kegyelem szó pedig a megbocsátással van szoros kapcsolatban, és általánosabb értelemben az embertől is származhat. A két kifejezés alapján véve tehát bár kétségtelenül rokon értelmű, mégsem azonos egymással. Az előbbi inkább a teremtés, az utóbbi inkább a megváltás művére fordítja figyelmünket. A teológiai és a nyelvi igényesség ezért egyaránt megkívánja, hogy Örömünk Okának megszólításában mi is illő különbséget tegyünk, és törekedjünk a helyes szóhasználatra.

Isten szent malasztja a Boldogságos Szűz Máriát teljesen eltöltötte, hogy az isteni életben való tökéletes részesedés által egészen beléphessen a Szentháromság benső életébe. Gábrriel arkangyal ezért köszöntötte Máriát e kitüntetett szavakkal: „Üdvözlégy, malaszttal teljes, az Úr van Teveled!” – „Ave, gratia plena, Dominus tecum” (Lk 1,28.) Szűz Máriának nem csupán tulajdonsága, hanem létét betöltő, egész valóját meghatározó állapota, hogy Ő a malasztal teljes. Ez tette Őt képessé arra, hogy meghívásának üzenetére hitének szabad beleegyezését tudja adni, és az Üdvözítő Anyja lehessen. Ezt a kiválasztottságot fogalmazza meg a Szeplőtelen Fogantatás dogmája, melyet IX. Pius által 1854-ben hirdetett ki: „A Boldogságos Szűz Máriát fogantatásának első pillanatában a mindenható Isten egyedülálló malasztja és kiváltsága Jézus Krisztusnak, az emberi nem Megváltójának érdemeire való tekintettel az eredeti bűnnek minden szeplőjétől érintetlenül megóvta.”

Istennek Szent Anyjában tehát az egészen egyedülálló szentség pompázatos ragyogását szemlélhetjük, mellyel fogantatásának első pillanatától kezdve tündökölt, mert Fiának érdemeire való tekintettel mindennél fenségesebb módon lett megváltva. Az Atya a Hajnali Szép Csillagot minden teremtettségeménél jobban megáldotta, eltöltve áldásának bőségével Krisztusban (vö. Ef 1,3), s kiválasztotta Őt „a világ teremtése előtt”, hogy egészen szent és szeplőtelen legyen (vö. Ef 1,4). A Szeplőtelen Szívű Szűz ekképpen lett méltó Anyja és Társa az emberi természetet magára öltő Úr Jézus Krisztusnak, a mi Megváltó Istenünknek. A magyar nyelv finom kifejező, megkülönböztető képességének birtokában, a rokon jelentésű kegyelem és a malaszt szavak közül ezért méltó és igazságos tudatosan a malaszt kifejezést választanunk legalább akkor, amikor közvetlenül a Szűzek Szent Szüzének állapotára vonatkoztatunk.

Nem én kiáltok először a malaszt szó megőrzésének fontosságáért – kiemelném Kerényi Dénes kiváló cikkét –, de remélem, egyre többen leszünk, akik tiszta szívvel ragaszkodunk hozzá. Imádságunk szépségét és gazdagságát nem csupán a mi édes anyanyelvünk védelmében kell megőriznünk, hanem mert mindenekelőtt a Boldogságos Szent Szűz iránt kiemelt tiszteletünk és szeretetünk (hyperdulia) teszi ezt szívügyünké. Nem maradhatunk némák a szomorú tény láttán, hogy a malaszt szót szándékosan kitörlik a teológiai szóhasználatból és a hitéletből. A latin teológiai fakultásokon és a hitoktatásban sajnos már régen elhagyták e kifejezés használatát. A görög katolikus liturgiában mindmáig jelen van, de a novus ordo szerinti latin szertartásban szinte teljesen kiirtották. Hivatalos latin egyházi kiadványban sehol sem jelenik meg, csupán hírmondója akadt az Éneklő Egyházban: az Angyali üdvözlés szövegének énekelt változatában (ÉE 351) még szépen megőrződött ez a Szűzanyánkat megkülönböztető kifejezés. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia által kötelező jelleggel használatra rendelt új, 2009-ben megjelent Praeatorator liturgikus vezérkönyv azonban már az Angyali üdvözlés énekelt formájában is a kegyelem kifejezést hozza, és a hasonló többletjelentéssel bíró ősi szórendet szintén modernizálta.

A gratia, misericordia és pietas szavak magyar jelentésének szándékos öszszemosásával és a malaszt eltüntetésével elveszítünk egy a magyar katolikus hitünket és imaéletünket gazdagító, meggyőződésünk szerint az Úrnak és a Szűzanyának is kedves figyelmességet. Aligha tűnhet elfogadhatónak a nyelv természetes változására (elszegényedésére) hivatkozó modernista érvelés, ha meggondoljuk, hogy a szó elhagyását bizottsági döntések és előírások szorgalmazzák, és figyelembe vesszük, hogy a liturgikus szóhasználat mindig az örök és változhatatlan igazságokat tükrözi. Amennyiben a teológiai irodalom manapság el is tompult annyira, hogy nem tart igényt a magyar nyelv lágy kifejezőképességére, a gratia finom megkülönböztetése legalább a liturgia és az imádság szövegében megmaradhatott volna. Ha az Ave Maria magyar fordításában megőriznénk e kifejezést, illő módon hangsúlyoznánk ki a Boldogságos Szűz Mária áldott állapotának egészen csodálatos voltát.

Köszöntsük buzgó szeretettel Édesanyánkat, Magyarország Királynőjét, Istenszülő Szűz Máriát a tőlünk telhető legszebb szavakkal, és adjuk gyermekeink ajkára is, amit a Szent Arkangyaltól tanultunk: „Üdvözlégy Mária, malasztal teljes, az Úr van Teveled!”

Fülep Dániel

Isten lát

A tizenkettő közül az egyik, Tamás, vagy melléknevén Didimusz, nem volt velük, amikor megjelent nekik Jézus. A tanítványok elmondták: „Láttuk az Urat!” De kétkedett: „Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, ha nem helyezem ujjamat a szegek helyére, és oldalába nem teszem a kezem, nem hiszem.” Nyolc nap múlva ismét együtt voltak a tanítványok, s Tamás is ott volt velük. Ekkor újra megjelent Jézus, bár az ajtó zárva volt. Belépett, megállt középen, és köszöntötte őket: „Békesség nektek!” Aztán Tamáshoz fordult: „Nyújtsd ide az ujjadat és nézd kezemet! Nyújtsd ki a kezedet és tedd oldalamba! S ne légy hitetlen, hanem hívő!” Tamás fölkiáltott: „Én Uram és Istenem!” Jézus csak ennyit mondott: „Hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek.” (Jn 20,24-29)

Ez a teljesen általánosan ismert evangéliumi szakasz eddig mindig arra irányította figyelmemet, hogy Szent Tamás apostol csak a tapintás lehetősége után nyerte el igazán a feltámadásba vetett hitét.

Most, ezt a szakaszt olvasva arra lettem figyelmes, hogy Tamás apostol amikor értesül arról, hogy a többiek látták, akkor elmondja az ismert mondatát: „Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát...” És amikor újból eljön Jézus, akkor minden előzmény nélkül hozzá fordul és elmondja a szintén jól ismert mondatait: „Nyújtsd ide az ujjadat...” Ez az ami megfogott, hogy minden előzmény nélkül fordul Tamás apostolhoz. Ez azt jelenti, hogy ő egyértelműen látta, hallotta Tamás apostol kétkedését. És ha Tamás apostolnak apostoltársaihoz intézett szavait hallotta Jézus, akkor mi van az én szavaimmal, melyet embertestvéreimnek mondok? Nyilván azt is hallja. Nyilván cselekedeteimet is látja, csak nem kapok ezügyben visszajelzést tőle.

Elgondolkodtató és megfontolásra készítő ez a helyzet. Nem lehet Isten tudta nélkül szólnunk, cselekednünk!

Máténál (6,4 vagy 6,6 vagy 6,18) olvashatjuk ugyan, hogy Isten a rejtekben is lát minket, de az egy speciális helyzetre, az imádságra, illetve pozitív cselekedetre vonatkozik, és kimondottan pozitív kicsengést hallunk benne. De ha meglátjuk azt, hogy a bizonyos „Isten a rejtekben is lát” evangéliumi rész minden szavunkra, minden cselekedetünkre vonatkozik, ahogy itt Szent Tamás apostol történetén keresztül láthatjuk, akkor ez azt mondja, hogy valóban nagyon kell vigyáznunk szavainkra, cselekedeteinkre, hiszen a Mennyei Atya és Jézus Krisztus valóban mindent lát, mindenről tud. Ez majd ama végső számadásnál lehet nagyon kínos bizonyos megnyilvánulásaink tekintetében.

És ott már nem lehet javítani (kivéve Jézus legnagyobb irgalmas cselekedetét, a Nagyfigyelmeztetést, mely után kapunk javítási lehetőséget).

Mindent egybevetve jó, ha tudunk egyre jobban vigyázni magunkra, vigyázni szavainkra, cselekedeteinkre, és ha mégis itt-ott elszaladnak a „lovak”, akkor minél előbb őszinte bűnbánattal forduljunk Megváltónkhoz – mert Ő mindent lát!

Jánossy Gábor

Mindent megfizetek

„A mennyek országa hasonlít a királyhoz, aki el akarta számoltatni szolgálait. Amikor elkezdte a számadást, eléje állítottak egyet, aki tízezer talentummal tartozott neki. Mivel nem volt miből megfizetnie, megparancsolta, hogy adják el feleségestül, gyerekestül, minden vagyonával együtt, s úgy fizessen. A szolga leborult előtte, és úgy kérte: Légy türelemmel irántam, s mindent megfizetek neked! Az úr megkönyörült a szolgán, szabadon engedte, s adósságát is elengedte. Amikor kiment, a szolga találkozott egy másik szolgálival, aki száz dénárral tartozott neki. Megragadta, elkezdte fojtogatni és követelte: Add meg, amivel tartozol! A másik szolga leborulva kérte: Légy türelemmel irántam, s mindent visszafizetek neked! De ő nem engedett, hanem fogta, börtönbe vetette, míg meg nem fizette tartozását. Amikor a többi szolga látta a történetet, igen elszomorodott. Elmentek és jelentették uruknak mind, ami történt. Az úr maga elé hívatta, és így szólt hozzá: Te gonosz szolga! Kérésedre minden adósságodat elengedtem. Nem kellett volna néked is megkönyörülnöd szolgáltatásodon, ahogy én megkönyörültem rajtad? – Ezzel az úr haragjában átadta a poroszlóknak, míg meg nem fizette mind, amivel tartozott. Így tesz mennyei Atyátok is veletek, ha mindegyiktek meg nem bocsát szívből felebarátjának.” (Mt 18,23-35)

Ez egy közismert példabeszéd, mely időnként, visszatérően elénk kerül. Most az egyik paptól egy teljesen új megvilágítást kaptam, mely komolyan elgondolkodtatott.

Az a szolga, aki tízezer talentummal tartozott – az összeg igen magas volta miatt is – feltételezhetően egy nagyvonalú csaló volt. Ez az ember nagyon pénzközpontúan gondolkodott, és ügyesen intézte ügyeit, hogy ilyen mértékű adósságig eljutott, mire a számonkérés ideje eljött.

A számonkéréskor beindult az automatizmus, könyörögni kezdett. Könyörögtött, hogy legyen türelemmel a tulajdonos, adósságát meg fogja fizetni. Erre a királynak megesett rajta a szíve. A királyon átsugárzott az isteni szeretet, és egy nagyon meglepő fordulat következett, elengedte minden tartozását.

A történet további részéből jól tudjuk, hogy ezután a szolgatársaihoz ment és követelte tőlük az ő tartozásukat. Ez azt mutatja, hogy a király cselekedete nem tudott a lelkében nyomot hagyni, megmaradt az evilági, pénzközpontú gondolkodás automatizmusában. Nem tudott a megbocsátó szeretet magassága felé még elindulni sem.

Érdemes elgondolkodni, hogy amikor engem, minket ér alkalmasint akár váratlanul is az Isten szerető ölelése, azt be tudom-e fogadni, vagy megyek tovább a saját, kitaposott „normál” életvitelemben? Mert mindannyian úgy vagyunk, hogy kialakult egy életvitelünk, melyben otthon érezzük magunkat, és nem szeretjük, ha abba bárki is beleszól, még azt sem, ha maga az Isten szól bele. Talán attól még inkább elzárkózunk, mert egész máshogy szól bele, nem evilági szempontok alapján.

A példabeszédben szereplő szolga élete teljesen megváltozott volna, csodálatossá alakult volna, ha be tudta volna fogadni az isteni szeretet megnyilvánulását. Biztos vagyok benne, hogy mindannyiunknál alkalmasint előfordul, hogy egy-egy váratlan helyzetben találkozunk az isteni szeretet nekünk szóló megnyilvánulásával, de abban nem vagyok biztos, hogy ezt sikerül mindannyiunknak meghallani, észrevenni. Abban még kevésbé vagyok biztos, hogy ezt követően hajlandóak lennénk életvitelünket megváltoztatni, egy kicsit jobban Istenhez igazítani. Ehhez alázat gyakorlat és megimádkozottság kell, melyről a minket körülvevő társadalom igyekszik folyamatosan lenevelni. Pedig milyen csodálatos jövő várhatna ránk...

Jánosy Gábor

Jézus Urunk tanítása, 2021. augusztus 6.

Sükösdön Takács Zoltánné Mária az év minden első péntekén, valamint a Bűnbánati idő (Nagyböjt) alatt minden pénteken végig szenvedti Krisztus kereszttűjét, a Golgotát, több mint 28 éve. A Golgotát követően az Úr szolgáján, Márián keresztül Jézus Krisztus tanít minket. Most az augusztus első péntekének tanítását adjuk közre.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, akik meghallottátok szívetekkel a hívásomat, hogy ismét egyek legyetek e ünnep jelenlétében.

És köszöntöm mindazokat is, akik ma lélekben vannak jelen veletek, hisz nem tudtak részt venni, de érzik a jelenlétnek a kegyelmét, hogy a lélekben áradjon reájuk.

A mai tanítás felétek arról szólt¹¹, hogy jön a vőlegény, és menjetek ki eléje, fogadjátok. És ez mind azért van így jelen, mert most a tanításaim az *Evangéliumban* arról szólnak, hogy hogyan is kell elképzelni a Mennyeek Országát, s a Mennyeek Országához példabeszédben szólottam tanítványaimhoz és a nép sokaságához, és ma a jelenben felétek. Hisz itt is azt mondtam a tanítványaimnak, hogy:

– Hallgassátok meg e példabeszédet

És ez a példabeszéd a Mennyeek Országához kapcsolódik, hogy valójában milyen is lehet a Mennyeek Országa, hogyan tudjunk felkészülni, és érezni, hogy a kegyelem és a szeretet, amely jelen van, az hogyan működik rajtunk és bennünk.

Hisz a mai tanítás, az ugye arról szólt, hogy jelen vannak a szüzek, akik közül öt balga és öt okos. A balgák is vették lámpásaikat, és az okosak is vették a lámpásaikat. Csak az okosabbak, amelyeket így neveznek, azért vettek, mert ők nemcsak a lámpásaikat vették, hanem a korsóval az olajat. A balgák csak a lámpásaikat vették, és arra nem számoltak, hogy szükség lesz-e az olajra, ezért ők lettek a balgák, ahogy a földi életben is, a mindennapjaitokban is vannak, akik felismerik a Szentlélek kegyelmét, megengedik, hogy áradjon reátok, megengeditek, hogy működhessen rajtatok, és Reá hagyatkoztok. Ők, mond-hassuk, hogy az okosak. A földi életben a balga, az pedig csak ideig-óráig gondol: „Hát, jelen a Szentlélek. Hát, ha jön, és kapok valamit, elfogadom.”

¹¹ A mai napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Példabeszéd az okos és balga szüzekről* (Mt 25,1–12).

De elsiklik mellette, és nem érzi, hogy a Szentléleknek milyen kegyelme, és milyen ajándéka van, és hogyan működhet rajtatok és bennetek.

Mert ugye ennek a tanításnak nemcsak ez a mondanivalója. Ezt a tanítást is, ahogy régebben mondtam számotokra, ugyanúgy lehet három részre bontani, mert az első rész az, hogy ugye megkapják, hogy menjenek, várják a vőlegényt. Ez az első része. Fogják lámpásaikat. De a lámpásokat a balgák nem nézik meg, hogy valójában minden rendben van-e vele, ők csak most, az volt bennük: „Hát menjünk!” Az okosak, ők sem nézték, hogy hogy áll a lámpásuk, de mit csináltak? Ők vették mellé a korszót az olajjal, hogy biztos, ami biztos, jelen legyen, tehát a felkészülését próbálja mutatni felétek és számotokra.

Utána ugye a vőlegény késik. Elálmosodnak, elalszanak, a lámpások csak magukban pislognak. Majdan hallják a hangokat: „Íme, a vőlegény! Menjetelek eléje!”

Majdan ugye veszik lámpásaikat, eddig csak éppen, hogy pislogott, most felszítják a lángot, és akkor döbbennek rá a balgák: nincs nekik elég olajuk. Hát próbálnak kérni az okosaktól, de az okosak mit mondanak?

– Hát nem lehet nektek adni, mert akkor nem lesz elég nektek se, nekünk se. Inkább ti menjetelek, és vásároljatok.

Jön a harmadik része ugye ennek a tanításnak: Megjött a vőlegény. Akik készen voltak, felkészültek, azok mind a felismerés révén bemehettek a vőlegénnyel a menyegzőre. És az ajtót becsukták. A balgák ugye, most már vettek maguknak olajat, hát hogy most már ne csak pislogjon a lámpásuk, hanem égjen, fényt adjon, ezért kívül maradtak. Elkezdenek könyörögni, kérlelni urukat:

– Uram! Uram! Engedj be! Itt vagyunk.

– Én nem ismerlek titeket. Menjetelek.

Ugye hányszor és hányszor mi is a földi életünkben nem figyelünk a mi saját lelkünkre, egyéniségünkre, hogy hogyan van jelen, és hogyan működhet rajtunk és bennünk. Hát ezeket mind-mind fel kell ismerni, s meg kell érteni, megengedni, hogy a Szentlélek által működjön rajtatok és bennetek. Mert a földi életben mi is sokszor lehet, hogy a balgákhoz tartozunk, nem érezzük, hogy valójában hogyan és miképpen kell cselekedni és részt venni a mindennapjainkban. Nem vagyunk felkészültek. Ha problémáink vannak, akkor tudunk velük foglalkozni, akkor talán imádkozunk is, talán kérünk is a felajánlás részében. De mikor kezdünk egyenesbe jönni, amikor úgy érezzük, hogy minden rendben van, akkor egy kicsit elmaradunk, egy kicsit olyan balgává válunk, hogy nincs szükség talán a kegyelemre és a szeretetre. Nem tudunk felkészülni ezekhez az ajándékokhoz, pedig ezek az ajándékok itt van-

nak így előttetek, szinte, felétek nyújtva és áradva, hogy áradjon reátok, töltsé be szíveteket, lelketeket, hagyatkozzatok reá, hogy működhessen rajtatok és bennetek, s akkor tudtok haladni a kegyelem-út szeretetével a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Fontos, hogy érezzük a felkészülést szívünkben, lelkünkben, egész lényünkben, hogy: „Mi is okos testvéreid szeretnénk lenni, Uram, követni Téged, és ügyelni arra, hogy velünk legyen a korszónk az olajjal, és amikor szükség van reá, akkor igénybe vegyük.” Igénybe vegyük a lelkünket, igénybe vegyük a Szentlelket, amely helyet foglal itt belül, amely szeretne működni, árasztani a kegyelmet. De ha mi szinte így leszorítjuk, lekössük, és nem akarjuk engedni, hogy kibontakozzék, akkor egy kicsit megint eltérünk, és megint a balgákhoz tartozunk, nem az okosakhoz, és nem a felkészültekhez.

Hisz nehéz, azt mondjátok, a mindennapi jelenlét e földi életben. De a mindennapi jelenlét e földi életben szükség van a Szentlélek működésére és a kegyelemre, amely szinte átölel benneteket, amely megerősít, amely felemel, ami által érzed, hogy nem vagy elveszve, hanem tartozol valahova, valakihez, aki segítséget nyújthat számokra, számotokra.

Fontos, hogy ezekre mind-mind tudjunk figyelni, mert a tanítás ezt próbálja számotokra tükrözni. Mert ez a mai tanítás is, lehet arról mondani felétek, hogy jelen van a szeretet, az öröm, a béke a felkészülésben, és jelen van az egy kicsit hanyagolás, egy kicsit nem érés, egy kicsit „majd ráérek, és nem érzem, hogy tovább tudnék lépni és haladni a mindennapokban”.

Pedig ezek mind-mind, mondhatod, hogy egymás mellett vannak, és mégis nem együtt tudnak működni, hanem külön-külön. De ezek mind egyé forrhatnak, ha jelen van a szeretet a Szentlélek által, hogy működhet rajtatok, bennetek, és megengeditek, hogy vezessen, ha szükséges, a kegyelem ajándéka a mindennapokban, a mindennapokhoz. És akkor érzed, hogy: „Igen, én, ha majd szólok: »Uram, Uram!«, akkor talán felismer, és megnyílik számunkra az ajtó.” – a harmadik rész szakaszában ugye a tanításból. Nem azok közé tartozom, akik kérlelik, könyörögnek, és mi a válasz feléjük?

– Távozzatok, mert nem ismerlek benneteket.

És akkor mit kértem még a legutolsó szakaszban a tanítványaimtól, mikor rájuk tekintettem?

– Virrasszatok, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát, hogy mikor jön el közeitek.

Tehát ezért kell mindig nekünk is felkészülteknek lenni, hogy ha jön a vőlegény a menyegzőhöz, akkor felismerjem, és követhessem, és én is vele együtt

tarthassak erre a menyegzőre, ahol jelen van a szeretet, az öröm, a béke és a kegyelem. És ezeket mind-mind a vőlegény árasztassa felétek, nektek és reátok.

Fontos, hogy ezen elgondolkozzatok, hogy hogyan és miképpen szeretnétek kialakítani az életet.

A mai nap még e tanítás után szólok felétek és hozzáatok az ünnepeitek révén. Hisz jelen van az ünnep, amely a kérés által megtörtént – a koronázás¹². Most a koronázáshoz fontos, hogy higgyetek és hagyatkozzatok e Korona¹³ által erre az Édesanyára s erre a Királynőre, aki védőpalástjával védi és oltalmazza e országot, e népet, e nemzetet, akik benne jelen vagytok.

De ez mind-mind csak akkor működhet, ha tudtok hinni és bízni ebben. Mert ne csak akkor legyen fontos az Édesanya és a Királynő, amikor problémák vannak, amikor nehézségek vesznek körül, amikor azt mondjátok, hogy imádkozni, engesztelni kell, hogy talán akkor megváltozik körülöttünk minden?

Mert a hit és a szeretet ereje sok mindent meg tud változtatni a kegyelemhez. Mert arra a kegyelemre szükségetek van egyenként, mindenkinek, hogy reátok áradva működhessen rajtatok és bennetek. S akkor az Édesanyával és a Királynővel együtt tudtok imádkozni, és kiengesztelni, amire szükségetek van e ország, nemzet gyermekeiben.

Majd ugye következik a másik ünnep, aki a védőszent¹⁴ ennek az országnak. És a védőszentet ugye kérjük imában, kérésben, fohászbán, hogy működjön, és legyen jelen, mert ugye ő, mielőtt védőszentetek lett, addig király volt e népnek, e nemzetnek. Arra törekedett, hogy egyre többen és többen felismerjétek Jézus Krisztus Uratokat, felismerjétek az imának az erejét, felismerjétek, hogy csak ezzel együtt lehet haladni, és működni, és változni, és változtatni. Mert szükség van a hitünkre, a szeretetünkre és a kegyelemre. És ha ezek mind-mind jelen vannak, és tudunk hinni és bízni a védőszent segítségében, a közbenjáró segítségnyújtást árasztat e országra, e nemzetre és e népre, akik jelen vagyunk, és akik itt élünk.

Hisz ha csak visszatérünk, mielőtt elindultatok ma a meghívott Golgotára, mely éneket kértem kiválasztott testvér által, hogy énekeljünk?

*Szűz Mária, Világ Királynője.*¹⁵

12 ti. Szűz Mária Magyar Királynővé történő megkoronázása – Szent II. János Pál pápa engedélyével és áldásával – 2000. augusztus 15-én a Budavári Koronázó Főtemplomban (Mátyás-templom)

13 ti. Szűz Mária Koronája, amellyel Magyar Királynővé koronázták

14 ti. Szent István király

15 ti. *Sükösdí énekek éneke*, 66. ének

Most nem megyünk végig az éneken, Én most csak azt hozom fel: ez a kezdet kezdetén íródott. 1993 őszében. És mi van benne? Hogy ne csonkuljon országunk; az ifjúságot megvédeni, az ifjúságot kérni, hogy szeresse ezt az országot.

Akkor sokan azt mondták kiválasztott Mária testvérnek, hogy: „Hogy lehet ilyen éneket énekelni?! Ezt nem biztos, hogy nektek az Úr Jézus adta.”

Most, a XXI. században azt kérdezem tőletek: Értitek a mondanivalóját, amit akkor megadtam? Most élitek lassan.

Tehát van, mibe kapaszkodni, mert felkészítettek aprónként benneteket.

És több ilyen ima és ének van jelen számotokra, amin el lehet gondolkodni, hogy valamikor a kezdet kezdetén megadtam, amikor nem gondoltátok, hogy ez jelen lesz e XXI. században.

E XXI. században azt is elmondhatom, hogy a kezdet kezdetében, amikor arról beszélünk, hogy milyen nehéz az élet az Egyházban, az Egyházzal és a vezetőkkel, a pásztorokkal, és némelyek kikérték, hogy ők nem pásztorok, ők csak papok, tehát nem a pásztorbottság alá akarnak tartozni, amelyet a földi helytartó kezébe vesz, Péter utódjaként. És akkor azt mondtam számotokra: Imádkozzatok, engeszteljétek, váljatok engesztelővé, imádkozzatok pásztoraimért, mert lassan most, a XXI. század kezdetében, mondhatom azt számotokra, kivétel a tisztelet, saját papjaim feszítik keresztre az Én Egyházamat, amit Péterre hagytam, Péter által tanítványaimra, hogy működhessen rajtatok, bennetek a meghívás által.

Tehát van min elgondolkodnotok, van, mibe kapaszkodnotok, és van, ami által előre lépjétek, és haladjatok. De ezeket mind-mind összeköti az ima, a felajánlás és a hit, a szeretet, a béke és a remény, ami által tudok küzdeni, harcolni és érezni, hogy: „Uram, Jézusom, a Te testvéred lehetek, és szeretnék megmaradni testvérednek.”

Ma számotokra ez a tanításom, hogy mindenki nézzen önmagába, és a felkészült okos szüzek által akar élni, vagy a készületlen balgák által. És elfogadjátok-e a kezdetek tanítását, amely ma ugyanolyan érvényes, és segítséget és erőt adhat a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Ennek reményében áradjon reátok kiválasztott Mária testvérem által áldásom, amelyet ma a felkészülés, Szentlélek kegyelmének erejével áradjon reátok, töltsé be szíveteket, lelketeket, és akik megnyissák szívüket, hogy befogadhatják, és megengedik, hogy helyet foglaljanak a bensőtökben, és meg-

engeditek, hogy működjön rajtatok és bennetek, és reá hagyatkozva haladni e meghívott úton a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme, fényének sugara áradjon reátok, töltsé be szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok, bennetek, és vezessen a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Jelen lévő testvérek (mondják):

Dicsőség Neked, Istenünk!

Ez nála a szeretet

Augusztus első péntekén újból alkalmam volt részt venni Sükösdön Takács Zoltánné Mária keresztútjárásán, amely jellemzően a Lázár körüli eseményekkel (betegsége és halála) kezdődik. Ez érthető is, hiszen ez volt már a pont az i-re a főpapoknál Jézus elfogatását illetően, amikor Jézus Krisztus a negyednapos halott Lázárt feltámasztotta (Jn 11,17). (Három napos halottat egyesek még fel tudtak támasztani, de negyednaposat senki – lásd Dér Katalin elemzését, Tengernek Csillaga XXII/2))

Marika keresztútjárásánál a „narrátor szövegben” egyértelműen kiderül, hogy amikor Jézushoz jönnek a követek, hogy Lázár súlyos beteg, és ezért hívják Őt a testvérek, akkor közli velük, hogy még néhány napot itt kell lennie, de utána odamegy. Tehát tudatosan kivár.

Amint a Jeruzsálembe vezető útról letérnek Betánia felé, akkor már hozzák a hírt, hogy Lázár már meghalt és eltemették. Ennek a hírnak hallatára többen is elkezdtek zúgolódni a tömegben, hogy „ha tényleg szerette Lázárt, akkor miért volt fontosabb, hogy még azt a bénát, meg azt a vakot meggyógyítsa, ahelyett, hogy Lázárhoz sietett volna”.

Érdemes elgondolkodnunk rajta, hogy mi milyen könnyen megszólunk embereket. A felszínes, azonnali ítéletünk mennyire jól működik. A kritizálók nem láttak, nem is láthattak Jézus gondolatai mögé. A felszínes szemlélő számára valóban azonnal kínálkozik az alkalom, hogy elítéljem azt, aki nem a szokásos, általános szempontok szerint cselekszik. Ezek az emberek nyilván nem tudták magukévá tenni azt, hogy Jézus maga a szeretet, tehát a cselekedeteit nem megszólalni kellene a szeretetet hiányolva, hanem vizsgálódva várni, hogy mi fog történni annál, aki maga A Szeretet. Úgy gondolom, sok esetben ne-

künk ma sincs időnk, energiánk, figyelmünk, hogy a másik emberre legalább nagyjából rá tudjunk hangolódni.

A Lázárral kapcsolatos történetben Jézus az emberileg felfogható szeretetnél egy sokkal nagyobb szeretet-megnyilvánulást készített elő. Ő az ott adható legnagyobb szeretet aktust készítette elő, nem az „egyszerű” gyógyítást, hanem az annál többet, a meghalt ember feltámasztását. Ennél többet nem adhatott, sem a testvéreinek, sem a benne hívőknek, illetve a benne hinni akaróknak.

A Jézust kritizálók nem tudtak ráhagyatkozni, nem tudtak teljes szívvel bízni benne. Az emberi gondolkodásmódból nem tudtak kiemelkedni. Ma is, a templomba járók közül is oly sokan az evilági gondolatoknál megrekedünk. Komoly hit kell ahhoz, hogy el tudjunk indulni az isteni gondolkodás vonalán. Pedig keresztségünk révén erre kaptunk meghívást!

Ez Jézusnál a szeretet megnyilvánulása, hogy nekünk nem az evilági gondolkodás szerinti dolgokat, hanem egy annál sokkal nagyobb, az örök és teljes szeretetet kínálja. De ehhez fel kell tudnunk nőni lelkileg. Imádságunkban rendszeresen el kell mélyedni Jézus Krisztus csodálatában, dicsőítésében, és kérnünk kell a kegyelmet, hogy hitünk növekedhessen. Így van esélyünk az igazi krisztusi szeretet megtapasztalására. Adja meg nekünk ezt Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztus által! Ámen.

Jánossy Gábor

„Ez még csak a kezdete a gyötrelmeknek” (Mt 24,8)

Az Egyházat szíven viselő katolikus hívő nap nap után hall meglepő, megrázó, nehezen áttekinthető eseményekről. A következő kis összeállítás az embergyilkos és hazug Sátán (Jn 8,44) színrelépésének egyre sűrűsödő eseményeit illusztrálja. A Szentmiseáldozat és Oltáriszentség elzárása, majd megszenteltelenítése elzárja az Élethez vezető utat, miközben emberevő démonok (Moloch) és hamis istenek (Földanya) tűnnek fel, és törnek be a Szentélybe. Az egészség és a jólét bálványozása együtt jár a tudomány magasztalásával. Új Világrend van készülóban, egységes világvallással és világkormányval. A hitelhagyás, a tanítványok szétfutása, Péter árulása, a sötétség órája ez, közeleg az Antikrisztus fellépésének a napja. Sátáni kultusz lobbant fel a mélyből,

amely az abortuszok (gyermek feláldozása) és az Oltáriszentség megszenteltetésével bontakozik a szemünk láttára.

Válogatás az elmúlt két év megdöbbentő mozzanataiból

2019. szeptember 27-én a római Colosseumban felállítják a gyermekvérre szomjas pogány istenség, *Moloch* démon szobrát.¹⁶

2019. október 4-én „*Róma püspöke*”, *Ferenc*¹⁷ és más főpapok jelenlétében, pogány rituáléval veszik körül a *Pachamama*¹⁸ bálványt a vatikáni kertek alatt. Ezt követően *Pachamama* bálványát október 7-én a Szent Péter bazilikába viszik, ahol „*Róma püspöke*” áldást ad rá. *Pachamamát* aztán a főpapok vállukra emelve viszik be a zsinati csarnokba.

2019. október 18-án EVENT 201 néven globális koronavírus-világjárványt szimulál a Johns Hopkins Egészségvédelmi Központ, a Világgazdasági Fórum, valamint a Bill & Melinda Gates Alapítvány. Mintegy főpróbája ez a világgazdaság teljes leállításának (lockdown).

2019. október 27-én az Amazóniai Szinódus pápai záró szentmiséjén a *Pachamama* földanya szimbólumát felajánlási körmenetben nyújtják át a Szent Péter bazilikában „*Róma püspökének*”, aki a pogány jelképet a baldachinos főoltáron (confessio oltár, amely alatt nyugszik Szent Péter) helyezteti el.

2019. december 31-én „*ismeretlen etiológiájú*” heves, tüdőgyulladással járó járvány kitöréséről számolnak be a kínai egészségügyi hatóságok az Egészségügyi Világszervezetnek (WHO). Az új vírus neve SARS-CoV-2, az

16 2019. szeptember 27-étől 2020. március 29-ig a római Colosseum volt helyszíne az ókori Karthágóról szóló kiállításnak. Karthágót a föníciaiak alapították, Afrika keleti partvidékén, körülbelül ezer évvel Krisztus születése előtt. Egy hatalmas birodalom fővárosa lett, amelyet a rómaiak Kr.e. 146-ban elpusztítottak. Az egyik karthágói istenség Moloch volt. A Colosseum az olasz kormány kezelése alatt áll, a kiállítást is ők engedélyezték. A vértanúk véréből ázott Colosseumot 1749-ben XIV. Benedek pápa szent helynek nyilvánította. A Szentszék mégsem adott ki semmilyen közleményt, amelyben tiltakozott volna Moloch szobrának a felállítása ellen.

17 Bergoglio a konklávé követő első nyilvános bemutatkozásakor „*Róma püspökének*” nevezi magát.

18 *Pachamama* egy andok-béli inka földanya istenség, amelyhez panteisztikus tanítás és rituálék kötődnek. *Pachamama* újdonsült szobrai a szinódus ideje alatt körmenetben számos templomba elvitték, és a Santa Maria in Traspontina-templomban elhelyezték. Az inka termékenységű istennő szobrai Rómában 2019. októberében **Alexander Tschugguel** osztrák katolikus fiatal ember a Teverébe dobta. *Ferenc* a záróüléssel nyilvánosan bocsánatot kért *Pachamama* Teverébe dobásáért, ugyanakkor *Anthanasius Schneider* püspök, valamint *Raymond Leo Burke* és *Walter Brandmüller* bíborosok pedig dicsérettel illették a hithű és bátor férfit.

által okozott betegséget pedig COVID-19-nek nevezik. A járványügyi adatokat – amelyek a diagnosztizálásra alkalmatlan PCR teszteseteken alapulnak – kezdettől fogva, számtalan módon manipulálják és sulykolják, hogy minél nagyobb félelmet keltsenek.

2020. március 22. nagyböjt IV. (*Laetare*) vasárnapjával kezdődően – pontosan 4 évvel *Athanasius Schneider* püspök sümegei pontifikális szentmiséje után – a katolikus templomok Magyarországon bezárnak, a szent liturgián való részvétel nem engedélyezett.¹⁹ Elsőként a történelemben húsvétkor bezárják a templomokat szerte a világon.

2020. júniusában *Klaus Schwab* vezetésével meghirdetik a *COVID-19: The Great Reset* című programot. Nyílik az ajtó a negyedik ipari forradalom, a robotizáció, a neomarxizmus, a biometrikus ellenőrzés, a totális kontroll új világrendje előtt.

2020 nyarán a templomok részleges nyitása után – éppúgy, mint nagyböjt kezdetén, a lezárások előtt – latin rítusban csak kézbe szolgáltatják ki a Legméltóságosabb Oltáriszentséget. Krisztus Teste fertőzésveszélyesnek van nyilvánítva, az imádat teljes vétel és a Szentség védelme helyett az emberi egészség és annak vélt védelme kerül előtérbe. A térdelve és nyelvre áldoztatás – ami minden helyes igénynek megfelel – szóba sem kerül. Az Eucharisztikus Kongresszusra készülő Magyarországon ennek a lépésnek a lelki hatása beláthatatlanul katasztrofális.

2020. december 8-án az Egyesült Királyságban elkezdik az oltást a Pfizer vakcinájával. Magyarországon és a többi EU-s országban 2020. december 26-án kezdik el az oltást. Az oltóanyagok hivatalosan is csak ideiglenes felhasználási engedéllyel rendelkeznek, és sem a rövid távú, sem a hosszú távú mellékhatásokról nincsenek hiteles adatok. Az oltásokkal valószínű emberkísérlet veszi kezdetét. Aggasztó, hogy a vakcinákat ugyanazok az oligarcha körök nyújtják, amelyek évek óta globális népességszűkítésről beszélnek, világuralmi terveket dédelgetnek, közülük van a biofegyverek gyártásához és kezükben tartják szinte az egész médiát.

A Hittani Kongregáció „*Róma püspökének*” jóváhagyásával december 21-én jegyzéket tett közzé a Covid-19 elleni egyes vakcinák alkalmazásának morális kérdéséről, amelyben a Szentszék az abortált magzatok sejtjeinek fel-

19 Az MKPK közlemények a templomokat „a lelki feltöltődés és imádság helyeinek” nevezik. A katolikus templom mint az Isten háza és a mennyország kapuja megnevezés rendre elmarad.

használásával előállított vakcinák alkalmazását végsősoron megengedhetőnek tartja.

2020. karácsonyára a Szent Péter téren – egyiptomi pogány kultuszra is utaló – démonikus szoborcsoportot állítanak fel. A betlehemnek álcázott, ijesztő alakokból álló együttesből hiányzik a *Gyermek*.

2020. december 25. karácsonján *Ferenc* akadályok nélküli, globális vakcinációt sürget, hogy „*mindenki kaphasson oltást*”, első helyen a legkiszolgáltatottabbak és legszegényebbek.

2021. március 6-án „*Róma püspöke*” vallásközi találkozón vesz részt az iraki Ur-síkságon, ahol Jézus Krisztus Szent Neve, a hit és a keresztség említése nélkül hirdeti az ember-csinálta békét és testvériséget, az „*Ábrahámita vallások*” hamis egységét.²⁰

2021. április 4. a második húsvét a lezárások (*lockdown*) alatt, amelyen a hívek nem vehetnek részt. A főpapok a televíziós és internetes közvetítéseket kínálják a híveknek, és jóformán immár egy esztendeje „*engedélyezik*” a távolmaradást a vasár- és ünnepnapai szentmisékről.

2021. július 16-án „*Róma püspöke*” közzéteszi a *Traditionis Custodes* motu proprio-t, amellyel lebontja elődje, XVI. Benedek 2007. július 7-i *Summorum Pontificum* motu proprioját. A katolikus tradíció ütőerét találja el, drasztikus mértékben korlátozza, lényegében kihalásra ítéli a hagyományos szentmise ünneplését a latin rítusban.

2021. augusztus 18-án *Ferenc* videóüzenetet tesz közzé, amelyben az oltások felvételére buzdít, azok kérését és elfogadását a „*szeretet cselekedetének*” nevezi.

Ahol most tartunk

A hivatalos szentszéki álláspont szerint az oltások – amelyek abortált emberi magzatok sejtvonalaival a felhasználásával készülnek – üdvözlendők, és

mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy „*mindenki kaphasson oltást*”. Mi több, az oltakozás „*a szeretet cselekedete*”.

A katolikus hit szerint azonban az abortusz büntette olyan szörnyű, hogy a bűncselekményhez történő bármiféle kapcsolódás, akár ha nagyon távoli is, erkölcstelen, és ennek tudatában egy katolikus semmilyen körülmények között nem fogadhatja el. Annak, aki ezeket az oltóanyagokat használja, be kell ismernie, hogy teste profitál az emberiség egyik legnagyobb bűncselekményének a „*gyümölcseiből*”. **Az abortált magzatok sejtjeinek a felhasználásával készült oltások alkalmazása ezért erkölcsileg nem megengedett.**²¹

Továbbá az oltóanyagok hivatalosan is csak vészhelyzeti felhasználási engedéllyel rendelkeznek, azok rövid- és hosszú távú hatásairól senkinek nem lehet tudomása. A leginkább támogatott mRNS technológia teljesen új, embereknél korábban nem alkalmazott génterápiás eljárás. A gyártók mögött áll oligarcha tulajdonosok évtizedek óta beszélnek népeségcsökkentésről és globális hatalmi terveikről. A tudományosan hiteles nyomkövetést és a kutatásokat akadályozzák, az oltással összefüggő haláleseteket és megbetegedéseket eltitkolják. A vakcinákat egyedüli megoldásnak állítják be.

„*Ti az ördög-atyától vagytok, és atyátok kívánságait akarjátok cselekedni. Ő gyilkos volt kezdet óta és az igazságban meg nem állt, mert nincs benne igazság. Amikor hazugságot szól, magától beszél, mert hazug, és a hazugság atyja.*” (Jn 8,44)

A Sátánnak az Egyház ellen indított szervezett támadása, valamint a gonoszság elhatalmasodása, a hitehagyás és elsötétedés a megpróbáltatásoknak csak a kezdete. Krisztus Urunk apokaliptikus beszédei, az Anyaszentegyház tanítása és a hiteles magánkinyilatkoztatások segítenek bennünket a történések megfelelő értelmezésében. A legfontosabb teendők a hitben, imádságban és a szentségi életben való rendületlen kitartás, a vezeklés és az engesztelés. „*Aki mindvégig kitart, az üdvözl.*” (Mt 24,13)

Fülep Dániel

20 Az „Ábrahámita vallások” állítólagos egysége a szabadkőműves ideológia része, sátáni tévtan. Elkendőzni igyekszik a különbséget Krisztus Egyháza és a mohamedán hit, valamint a talmudista zsidóság között. Ellent mond Keresztelő Szent János tanúságtételének, aki figyelmeztet arra, hogy az Ábrahám véréhez tartozás nem ér semmit, pusztán erre hivatkozni Isten előtt elégtelen. (Mt 3,9) Az Üdvözítő szerint Ábrahám igazi leszármazottai azok, akik hisznek a Fiúban és megteszik az Atya akaratát. (Jn 8,37-49) Ezért mondja Pál: „*Értsétek meg jól: Aki a hitből él, az Ábrahám fia.*” (Gal 3,7) „*Az ígéret Ábrahámnak és leszármazottjának szólt. ... S ez Krisztus. ... Ha Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai is, s az ígéret szerint örökösök.*” (Gal, 3,16,29) Krisztus után a vérszerinti származásnak nincsen értéke, egyedül a hitből való megigazulásnak van Krisztusban.

21 Janis Pujats bíboros, Riga nyugalmazott érseke; Tomash Peta, Astana érseke; Jan Pawel Lenga, Karaganda érseke, nyugalmazott püspöke; Joseph E. Strickland, Tyler (USA) püspöke és Athanasius Schneider, Astana segédpüspök 2020. december 20-ai nyilatkozata.

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Sikerült-e felkészülni?

Az előző Világkongresszushoz képest eltelt négy plusz egy év. A tervezett négy évhez hozzá kaptunk plusz egy évet, mely egy kicsit meg lett bolondítva a járványra hivatkozott zárásokkal, mégis lelkileg kihasználható plusz egy év volt. Sikerült-e kihasználni ezt az időt, sikerült-e személyesen nekem az Eucharisztikába vetett hitemet növelnem, erősítenem, mélyítenem? Vagy semmi változás?

Ne a szomszédomnál, ne a hívő társamnál, ne a papomnál, ne a plébánosomnál keresgéljek. Nézzek mélyen a lelkembe: sikerült a felkészülés és/vagy a Világkongresszus lezajlása közben az Oltáriszentségben valóságosan köztünk lakó Jézus Krisztushoz közelebb kerülnöm? Sikerült-e az Oltáriszentségbe vetett hitemet pozitívabbá tennem? A minket körülvevő liberális, felvilágosodott világ nyomásával ellentétben sikerült-e a Jézus Krisztus valós jelenlétébe vetett hitemet legalább egy kicsit fejlesztenem? Akartam-e fejleszteni? Kértem-e hozzá Isten kegyelmét?

Ha minden maradt a régiben, akkor baj van. Akkor a lelkem, a szívem mélyén valami nagy baj van! Immár öt éven át legalább vasárnaponként imádkoztunk a Világkongresszus lelkeket megújító ajándékáért. Ha ez nálam nem változtatott semmit, akkor nálam valami nincs rendben, azt sürgősen meg kell vizsgálnom!

Tudom, hogy a ma felvilágosodott emberének nagyon nehéz elhinni, hogy abban a parányi Ostyában Jézus Krisztus valóságosan, teljesen jelen van. De ez katolikus hitünk alapja! Ha az alapot nem hiszem, akkor az arra épülőt hogyan higgyem?

A hitem növeléséhez minden szentmisében – és ha lehet azon kívül is – rendszeresen imádnom kell, tudatosan imádnom kell az átváltoztatásban megjelenő Jézus Krisztust! Csodálatos, fenséges az Ő végtelen szeretete, hogy csupán azért, hogy a világ végéig köztünk maradhasson, minden szentmisében belealázza magát egy parányi Ostyába! Hiszed-e ezt kedves testvérem? Akarod-e hinni ezt kedves testvérem? Akarjad, kérjed, hogy megkapd a nagy kegyelmet, hogy valóban egyre mélyebben hinned lehessen! Ámen, úgy legyen!

Jánossy Gábor

Az Oltáriszentségről

Tóth Tihamér

1870-ben történt, a porosz-francia háború idején. Egy kis falu lángba borult s a legelső épület, amelyik hatalmas lángokkal égni kezdett, éppen az Isten háza volt. A megrémült lakosság sápadtan rohant a templom felé, de ijedten torpant meg előtte: menteni, segíteni már nem lehetett. Hatalmas tűznyelvek csaptak ki a templomépületből, a plébános nem volt otthon, bent a templomban pedig – igen... bent pedig ott volt elzárva az oltáron az Oltáriszentség!

A megrettent hívek ijedten tanakodtak: ki menjen be az Oltáriszentségért. Minden szem a bíróra nézett. Ő a első a faluban, őt illeti a feladat.

Én? Én nem tehetem, – kiáltott fel a bíró. – Én, szegény bűnös ember, vegyem kezembe az Oltáriszentséget, a mi Urunkat, Megváltónkat? Nem, az nem lehet!

Akkor kérték a másodikat, a harmadikat, a negyediket: a válasz ugyanaz volt: Én, ki olyan bűnös vagyok, én érintsem meg az Oltáriszentséget? Nem, én nem merem!

Közben pedig terjedt a tűz, már egyetlen lángtenger volt az egész épület! Habozásra nem volt többé idő... Mikor aztán a tanácstalanság a legnagyobb lett, a bírónak mentő gondolata támadt. „Emberek, van egy négyéves kis fiam, ártatlan, angyali lélek. Az Üdvözítő mindig szerette a kicsinyeket, szerette az ő ártatlan lelkük miatt. Ő kimentti az Oltáriszentséget!”

Azzal ölébe kapta kis fiát, berontott az égő templomba és föltépte az oltárszekrény ajtaját. „Fiacskám, nézd, ebben a kehelyben van a Jézuska, fogjad jól.” És pár pillanat múlva a recsegő-ropogó, füstölgő, lángoló gerendák közt megjelent az ajtóban csapzott hajjal, megerzselt ruhában a bíró, karján kicsiny gyermekével, aki féltve szorítja magához az Oltáriszentséget...

Az Oltáriszentség meg volt mentve!

Kedves Testvéreim! Jól tudták ezek az egyszerű hívek, mennyi szeretettel, hálával és gyöngédséggel kell viseltetnünk a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, amelyben az Úr Jézus az ő végtelen szeretetének legfényesebb bizonyosságát adta!

Mi hát nekünk az Oltáriszentség? – tegyük föl a kérdést magunknak.

Feleletünk hármassal lesz: I. Az Oltáriszentség emlék a búcsúzó Krisztustól, II. Táplálék lelkünk számára és III. Útitársunk földi zárandoklásunkban.

Emlék a búcsúzó Krisztustól

1) Ezt az emléket már jóval szenvedése előtt megígérte Krisztus Urunk a pusztai kenyérszaporításkor.

A pusztai kenyérszaporítás után nagy tömeg állta körül az Urat Kafarnaumban: Nagyobb vagy-e te Mózesnél? – kérdezték tőle. Hiszen Ő is adott nekünk kenyeret.

Hogy nagyobb vagyok-e? – felelte az Úr. – Én vagyok az élő Kenyér, mely a égből szállott alá. Atyáitok ettek a mannából s meghaltak; de, aki abból a kenyérből eszik, amelyet én fogok adni, meg nem hal mindörökké.

A zsidók zúgni kezdtek. De Krisztus újból megerősítette szavait: „Bizony, bizony mondom nektek, ... Majd diadalmasan hozzátette: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, én bennem marad és én őbenne.” (Jn 6,57)

2) Amit pedig itt megígért az Úr, be is váltotta az utolsó vacsorán.

„Az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret” – írja az apostol (1Kor 11,23). Mily fönséges emléke Krisztus szeretetének!

A felületes világ ma is értetlenül áll ez előtt, mint valaha a zsidók álltak. Ma is ezt kérdezi: Hogyan adhatja ez a saját testét? Hogyan lehetne eleven test e tehetetlen ostyadarab alatt? Ugyanazt kérdezi, amit a régi zsidók kérdeztek, mert hiszen a emberi gőg mindig ugyanaz marad. Pedig nézd csak meg télen a szántóföldet: mily hideg, merev, mozdulatlan, élettelen – és mégis millió élet fakad ki belőle! Nézd csak télen a kopasz, látszólag halott fát: mernéd-e hinni, hogy csodálatos élet lappang benne? Nézd a hideg drótokat, melyek utcáinkon szerteszét szaladnak s mondd valakinek, aki nem ismeri az elektromosságot, hogy azokban tüzes élet lüktet végig! Azt kérde: Hogyan fér Isten ebbe a kis ostyába? Hát azt miért nem kérde, hogyan fér el ez a mi nagy templomunk a te kis szemedbe?

Nos, az a hatalmas Isten, aki a természetben oly fönséges csodákat végez, annak ne volna ereje egy újabb csodát tenni, hogy szeretetének fönséges emlékét hagyja számunkra? Hiszen mire nem képes a szeretet! A mindenható szeretet! A búcsúzó szeretet! Már az emberi szeretet is napról-napra mily csodákat végez! A szeretetnek legnagyobb szenvedés, ha tehetetlenségét kell éreznie. Mint érzi pl. a haldokló atya, aki csak fényképét hagyja gyermekeire – mást nem tud. De a haldokló Krisztus mindenható volt! És ez a mindenható Krisztus így nem fényképét hagyta számunkra emlékül, hanem saját magát az Oltáriszentségben.

Táplálék lelkünk számára

1) Minden élőlény táplálékra szorul. Mégpedig olyanra, amelyik megfelel annak az életnek, amelyet fenn kell tartania. Az ember élete hármas: testi, szellemi, lelki; tehát táplálékának is hármasnak kell lennie. „Ha a földön a mennyország polgárai laknak, hát a kenyeret is a mennyből kell nyerniök.” (Szent Bonaventura) Amint a test elsorvad táplálék nélkül, éppúgy elsorvadna a lélek is. És mert Krisztus Urunk világosan hirdette, hogy „ha nem eszitek az Emberfia testét, nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek” (Ján 6,54), azért írja elő az Egyház, hogy legalább egyszer egy évben – húsvét táján – minden híve vegye magához ezt a lelki táplálékot.

Mit eredményez ez a lelki táplálék? Amit minden jó táplálék, a) gyógyítja a betegséget és b) új erőt ad az élethez.

a) Miféle betegségre gondolunk itt? A bűnökre, a bűnök büntetéseire és a rossz hajlamokra. A bocsánatos bűn olyan a lelken, mint a kiütés a testen. De ha az Úr hozzánk jön, ráteszi kezét sebünkre és meggyógyulunk. Sőt a szentáldozásban az Úr még a büntetésből is elenged olyan mértékben, amilyen szeretettel fogadjuk Őt magunkhoz. És aztán ki nem érezte volna még magában, hogy az ember szíve rosszra hajlik ifjúságától kezdve? De ugye, ha a vad fát beoltjuk, az ezután nem vad almát fog teremni! Épp így mondja az Úr: „Aki eszik engem, az is él én általam” (v. ö. Jn 6,58).

b) De a szentáldozás nemcsak gyógyítja a betegséget, hanem erőt is ad a lelki élethez. A kenyér fenntartja a testi életet, az Oltáriszentség „a mennyei kenyér” a végső állhatatosságot, a megszentelő kegyelmet s a lélekszépséget adja. S amint a testi kenyérnél sem vesszük észre, mint érezteti bennünk tápláló hatását, épp úgy az Oltáriszentségnél sem. Nem érezzük, de elmondhatjuk: „Élek én, de már nem én, hanem...”

2) Milyen kár, hogy sok mai ember minderről nem tud semmit sem! Milyen kár, hogy sokan nem is sejtik, mi az a jó áldozás!

Az áldozás latin neve: „communio”, „egyesülés”. Ahol eredetileg ketten vannak, de eggyé lesznek.

Ketten: Jézus meg én! Vigyázzatok: nem én meg Jézus; mert az áldozásnál minden attól függ: ki az első, s ki a második, ki a főszemély, s ki a mellékes. Fájdalom, lehet úgy is áldozni, hogy én vagyok a fő, Krisztus pedig a mellékes. Így áldoznak a lanyhák, akik aztán panaszkodnak, hogy nem látjuk áldozásuknak eredményét. De lehet úgyis, hogy Krisztus az első és én vagyok a mellékes; így áldoznak a buzgó és elnyerik az Oltáriszentség áldásait.

Igaz, Krisztust megkapják a lanyhák is, de nem válnak vele eggyé; Krisztus csak elmegy mellettük. Elég-e pl. a jó ételt csak megenni? Nem! Azt fel is kell dolgozni, különben hiába!

Most aztán már értem, hogy sok áldozás miért marad eredménytelen s Krisztus miért nem érezteti ott hatását. Azért, mert nincs részére hely. Tele van a szívünk – mivel? Telve vagyunk a világgal és saját magunkkal.

Nézz csak meg egy ilyen embert, aki reggeltől estig, vasárnaptól szombaticig, újévtől Szilveszterig folyton oly levegőben él, mely idegen Krisztustól. És most áldozni megy. Föl kellene emelkednie a szentáldozás természetfölötti levegőjébe, de nem tud. Csak a teste van itt, csak a nyelve, de nincs itt a szíve, a lelke, az érzelmei, a vágya, a gondolatai. Hogy mondjam? Krisztust csak az előszobában fogadja, az otthonába nem vezeti be!

De hiszen mond hálaadó imát! Igen, de azt is más készítette! Vajon bevezeti-e a szalonba is, megbízalmasabb ügyeiről kibeszéli-e magát Neki?

Hát hogyan lesz jó az áldozásunk?

Erős hittel kell, hogy fogadjam. Krisztus jön, az élő Isten Fia, Királyom. Vele beszélek, Neki adok hálát, Tőle kérek, Neki panaszkodom. Ha aztán ilyen áldozás után hazamegyek, otthon az anyám, feleségem, férjem, családom, hivatalnoktársam csodálja: mennyivel szelídebb, türelmesebb, kedvesebb, elnézőbb, békeszeretőbb lettem. Mi az oka? Ők nem tudják. Én tudom: Krisztus van nálad!

Íme, az Oltáriszentség, mint lelkünk tápláléka!

Útitársunk földi zarándoklásunkban

Krisztus Urunk velünk akart maradni a világ végéig.

Némelyik ember talán szomorúan sóhajtja: Ó, ha én is akkor éltem volna, mikor az Úr a földön járt! Pedig nincs igaza! Akkor csak kevesen látták, most mindenki hozzáférhet. Akkor pár évig volt köztünk, most mindig itt marad csak akkor hagyja el az oltárt végleg, ha majd utolsó gyermekét is hazavitte zarándokútjáról. Addig azonban itt marad állandó emlékezete az ő szenvedésének, itt marad a Kálvárián függött test és vér, itt marad saját áldozatos életünk tanítója, példaképe gyanánt és egykori föltámadásunk záloga gyanánt is.

„Emlékeztek-e, hogy van az emberi szív alkotva? Csodálkozni fogtok, ha látjátok, mily kevéssé hasonlít ahhoz Jézus Krisztus szíve. Kétségkívül mi is szeretünk: átadjuk magunkat... Ámde mi kevéssé szeretünk. Ki az, ki a teljes odaadásig, az áldozat szomjazásáig szeret? Ki az, ki ama Kálváriára fölmenve, hol az ember szeretetből föláldozza magát, onnan ne kívánczolt volna le?...

Képtelenek vagyunk sokat szenvedni még azokért is, kiket legjobban szeretünk. Egyetlen kivétel van: Jézus Krisztus szíve; átadja mindenét...”

Mi éppen azért, mert kevéssé szeretünk, csak keveseket szeretünk. Bezárkózunk, hogy szeressünk; kicsiny fészket rakunk magunknak, amelybe elhelyezzük legkedvesebbjeinket: egy atyát, egy nőt, gyermekeket, néhány ritka barátot! Mit is akartok? Egy csepp szeretetünk van, kíméljük azt!...

Mily egészen más Isten szíve; szeret minden embert; szereti őket egyenlő hévvel. A kicsinyeket, nagyokat, szegényeket, gazdagokat, bűnösöket, elhagyottakat s kiket megvet a világ. Vajon kiről feledkezett meg valaha? Kit ne szeretett volna gyöngéden, melegen? Volt-e valaha lény, vagy nagyon szennyes – ez oly tiszta szívnek, vagy nagyon közönséges – ez oly nemes szívnek, vagy nagyon nagy – ez oly alázatos szívnek, vagy nagyon kicsiny – ez oly magasztos szívnek?...

De íme, szépségét betetőzi. A világ előtt nem ama szomorúsággal lép fel, mely Pascalt e mélabús szavakra fakasztá: „Az embernek legnagyobb gyöngesége, hogy keveset tehet azokért, akiket szeret”, hanem ellenkezőleg: derülten, ama biztos teljes tudattal, hogy meggyógyítja, vigasztalja, megmenti, boldogítja mindazokat, kiket szeret. „Jöjjetek hozzám mindnyájan...” Boldog szív, mely így beszélhet! Hajh! Mi nem mernénk így szólani, nem egy apának, egy anyának, egy barátnak, gyermekeinknek; és ő így beszélt egy egész világnak! „Aki szomjazik – kiált fel, – jöjjön énhozzám és igyék.” Boldogságot, vigasztalást, szentséget, békét szomjazik? Mindegy ... „Meg ne háborodjék szívetek; békességet hagyok nektek; békességet, minőt a világ nem adhat; békességet, mely minden érzelmet felülmúl.” Íme, mily szeretet jele, hogy Krisztus önmagát adta!

(Tóth Tihamér: Hirdessétek az Evangéliumot)

(Az Oltáriszentség előtt, Stella Maris Alapítvány, 2014.)

Mária- kegyhelyek

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Csicsó

A Tolna megyei Hőgyész és Szakály községek között félúton, a Kapos völgye fölötti szőlőhegy oldalában fekszik egy árnyas ligetben a csicsói kegykápolna. Keletkezése összefügg a környék sváb falvainak 18. Századi betelepítésével, s azzal, hogy az új hazába érkezők magukkal hozták a tipikus német kultusznak tekinthető passauai Mariahilf (Segítő Boldogasszony) kegyképének tiszteletét. Az első kis kápolnáról és remetelakról a legkorábbi említés 1731-ből származik. A mai templomot 1745-ben Hőgyész földesura, Anton Mercy d'Agenteau emeltette a Szentháromság és a Szűzanya tiszteletére, s ebből a kettős titulusból ered a barokk oltár különlegessége: a Mária-kegykép mögött egy nagyobb, a kor népi áhítatában szintén fontos szerepet játszó Szentháromság-kép látható. A hely kiválasztásának legendája szerint egykor a grófi konda túrta ki itt a földből a Szűzanya képét vagy szobrát, s ott, ahol ez történt (a mai kápolna tövében) forrás fakadt. Bár az elbeszélés az alapításnál későbbinek tekinthető, emlékéit máig őrzi a kápolnában elhelyezett kis Mária-szobor és a szentkút.

Az alapítás másik legendája szerint a kegyhely akkor keletkezett, amikor a mai andocsi kápolnát eredeti helyéről, Kalocsáról szállító angyalok félúton itt pihentek meg. Csicsót mindenesetre e legenda alapján ejtették útba a kalocsai zarándokok Andocs felé tartva, és az andocsiak is ezért keresték fel.

Csicsó a 18. Század második felére a környék sváb és magyar falvainak kedvelt búcsújáróhelye lett. Igaz a két népcsoport búcsús szokásaiban jelentős különbségeket fedezhetünk fel: míg a németek a kegykápolnának, addig a magyarok inkább a szentkútnak tulajdonítottak csodatévő erőt, míg a németek az „ő Mariahilf-képükhöz” Mária nevenapján, addig a magyarok az oltárkép okán Szentháromság vasárnapján zarándokoltak ide. Csicsóra máig ez a két ünnep vonzza a vidék katolikusait, sajnos – a kitelepítések miatt, no meg a hely nehéz megközelíthetősége miatt is – fogyatkozó számban. Pedig a vadgesztenyefákkal és hársakkal övezett kis kápolna érdemes lenne arra, hogy ismét Tolna megye hitéletének egyik központja legyen.

Gárdonyi Máté

Milyen mélyre zuhantatok!

„Ma megemlékeztek első fatimai jelenésem 70. évfordulójáról a szegény Cova de Iriában, ahová eljöttem az égből, hogy nektek ajándékozzam a megtérésre és megmentésre szólító üzenetemet.

Az azóta eltelt évek sora mindannak folytonos megerősítése, amit nektek ott megjövendöltem.

Annak visszautasítása, hogy Istenhez forduljanak a megtérés által, az egész emberiséget a gyűlölet, az erőszak, a bűn és az egyre növekvő tisztátalanság kiszáradt és hideg útjára vitte.

Szakadatlanul követte az egyik háború a másikat és minden erőlködés ellenére sem sikerült békét teremteni. Sőt még sohasem fenyegette jobban a világot önmaga elpusztításának veszélye, mint ma.

Az emberek nem akarták az akkor hozzájuk intézett, imára felszólító kérésemet – különösen a szent rózsafüzér gyakori imádkozását – teljesíteni. Pedig így nyerhetitek el a bűnösök megtérést és sok lélek üdvözülését, akiket az a súlyos veszély fenyeget, hogy örökre elvesznek.

Így a bűn éjszakája rászakadt a világra és a gonoszság mindenhova beférkőzött, mint valamely rettenetes rákos daganat.

A bűnt nem akarják a rosszal azonosítani, sők indokoltnak tartják és felmagasztalják, mint valamely jót.

Már nem gyónnak többé. Szokásszerűen élnek halálos bűnben. Hány lélek kerül mindennap a pokolba, mert nincs senki, aki imádkozna és áldozatot hozna megmenekülésükért.

Nem hallgatták meg kérésemet, hogy ajánlja fel nekem a Pápa minden Püspökkel együtt Oroszországot. Így elterjesztette tévedéseit a világ minden részén.

Olyan emberiségben éltek, amely új, istentagadó és emberellenes civilizációt hozott létre.

Nem szeretik egymást többé az emberek, nem tisztelik többé felebarátjuk életét és javait, az önzés és a gyűlölet lángja elégeti az emberi szívekből kihajlító jószág megvait.

A szegényeket elhagyják, a kicsinyeket törbe csalják és a botrány mérgezett eledelével táplálják. A fiatalokat félrevezetik, és korán megtapasztaltatják velük a gonosztságot. A családi tűzhelyeket meggyalázzák és lerombolják.

Milyen nagy a ti pusztulásotok.

Mily sűrű sötétség vesz körül benneteket.

Milyen mélyre zuhantatok!

A Sátánnak sikerült mindenütt elterjesztenie a sötétség és a halál uralmát, és biztos győztesként uralkodik.

De most kezditek átélni mindazt, amit Fatimában megjövendöltem századotok utolsó éveire, és amelyet még a titok fátyla alatt őriznek.

Ez az én időm.

A Sátán diadalának fájdalmas éveit után most Szeplőtelen Szívem didadalának éveit következnek.

Ezért ma mindenkit meghívok, segítse tervemet. Fogadjátok el szeretetemet Művét, amelyet én magam készítek elő a világ minden részén Máriás Papi Mozgalmammal.

Ismét téged használlak fel, legkisebb gyermekem, és elviszlek mindenfelé, még igen távoli helyekre is, hogy újabb és nyomatékosabb felhívást tegyek.

A nagy események már megérkeztek. Ezért hirdette meg Pápám (II. János Pál) a rendkívüli Mária-évet.

Térjete be tehát mindnyájan a Szeplőtelen Szívemben készített menedékbe.

Ezek azok az évek, amikor a sötétség és a pusztulás mélységéből fölvezetlek a fény, a kegyelem és a szeretet legmagasbb csúcsára, hogy Szeplőtelen Szívem diadala révén fölragyofjon az egész világon Fiam, Jézus dicsőséges uralma.”

Milánó, 1987. május 13.

Az első fatimai jelenés évfordulója

(A USA-ba és Kanadába tervezett utazásom előestéje)

Száz évvel ezelőtt a Szűzanya csak azért jött el az égből, hogy nekünk ajándékozta a megtérésünkre és ezáltal a megmentésünkre felszólító üzenetét. Hív minket a megtérésre.

Sajnos azt láthatjuk az elmúlt 100 év mérlegeként, hogy az emberiség visszautasítja azt, hogy a megtérés által Istenhez forduljon (tisztelet a kevés kivételnek). Az emberek sokkal izgalmasabbnak érzik az evilág fejedelméhez való „dörgölődést”, mely negatív irányba vitte az emberiséget.

Egyházunknak sem sikerült száz év alatt kidolgozni az Első Szombat liturgiáját. Olyan illetékesek vannak ott, ahol vannak, akik nem akarják azt. Sikerült megakadályozni azt is, hogy Oroszország a Szűzanya kérésének megfelelően legyen felajánlva. A következményeket láthatjuk, akinek szeme van, látja is. Valóban elterjedt érdemben az egész világon a szocialista-kommunista eszmeiség, és ma már ez irányítja a világot. Ezért tapasztalhatjuk azt a sok-sok negatív dolgot, ezért támadják a keresztény szellemiséget, és azokat, akik a kereszténységet védik.

Még a templomba járók jelentős részére is igaz, hogy az emberek nem akarnak időt, figyelmet fordítani a rendszeres, napi imádságra. Arra nem érünk rá. És csodálkozunk, hogy bajok vannak...

A Szűzanya által kért, leghatékonyabb ima a rózsafüzér! Milyen egyszerű ima. Az utcán járva, a tömegközlekedés eszközein utazva bármikor imádkozható – csak eszembe kellene, hogy jusson...

De ha nem imádkozunk, akkor milyen alapon várjuk, hogy segítsen az Isten? Nemde úgy van az egy vezető emberrel is, hogy csak akkor fog segíteni, ha rendszeres kapcsolatban vagyok vele. Különben a kérésemre természetesen azt mondja, hogy nem ismerlek, miért segítsék egy számomra teljesen ismeretlen. Tehát ha Istennel a rendszeres ima révén nem építem ki kapcsolatot, akkor milyen alapon várom el, hogy segítsen a bajban? Szabad akaratot kaptunk. Szabad akarattal dönthetem el, hogy akarok-e kapcsolatban lenni Istennel vagy nem. De ha nem akarok vele kapcsolatban lenni, akkor ne okoljam Őt azért, ha egy váratlan helyzetben nem segít! Ne mondogassak ilyesmit, hogy akkor Isten nem is létezik. Énbennem nem létezik a szándék, hogy vele kapcsolatban legyek! Tehát ilyenkor nálam van a hiba alapja...

Ma még talán nem késő váltani!

Milyen mélyre zuhantunk, mint emberiség! Igen, mert túlzottan evilági módon gondolkodunk. Ezt súlykolja belénk tudat alatt is a média. Az evilági gondolkodásból nagyon nehéz kilépni, átváltani az Istenre figyelés, az Istenre

hagyatkozás világába. A rózsafüzér ima közben Jézus életéről tudunk elmélkedni, lépésről lépésre bele tudunk mélyedni Isten világába.

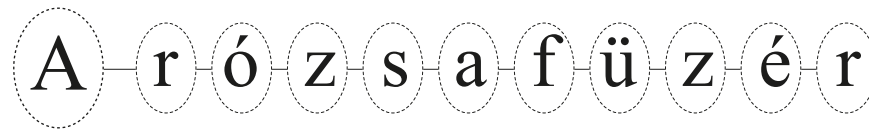
Erre hív minket a Szűzanya. Szavaiból egyértelműen kiderül, hogy az imádságunkkal lelkeket tudunk menteni. Lehet, hogy kicsit furcsán hangzik, de egyesek olyan lelki állapotban vannak, hogy nem tudnak Istenhez fordulni. Engesztelő feladatunk, hogy értük is imádkozzunk. Mentsünk lelkeket! Természetesen minden pozitív dologért meg kell dolgozni, de milyen jó érzés jót tenni, milyen jó lelkeket menteni!

Forduljunk a Szűzanyához, imádkozzuk a rózsafüzért teljes rendszerességgel! A Szűzanya ajánlja a cönákulumok végzését, mely magában foglalja a rózsafüzér imádkozásán kívül egy üzenet megismerését és a Szűzanya Szep-lőtelen Szívének tett felajánlásunkat is. A felajánlásra nem a Szűzanyának van szüksége, hanem a mi tudatunknak. Nekünk van szükségünk arra, hogy rendszeresen – lehetőleg legalább hetente – tegyünk önfelajánlást. Különben „elfelejtjük” ezen szándékunkat.

A nagy események most már aztán igazán megérkeztek. Valószínűsíthető, hogy a vírusos mindenféle (zárások, oltások stb) már a végidők nagy megpróbáltatásainak első lépése. (Olyan oltások egyikét igyekeznek ránk kényszeríteni, melyek mind csak vészhelyzeti kísérleti engedéllyel rendelkeznek. Egyik sincs véglegesen törzskönyvezve. És közben ismert, hogy kétféle igen hatékony gyógyszer is van a koronavírus ellen, az ivermektin és a hidroklorokvin, csak nem használják sehol. Akkor mi lehet abban az oltásban? Akkor mi vagy kik vezénylik ezt az egészet?)

Végül egyértelmű, hogy a Szűzanya és Jézus fog győzni, de azt a „végült” meg kell élni, addig ki kell bírni. Addig egyre kitartóbban törekednünk kell engesztelő imádságunk révén lelkeket menteni. Ehhez igen nagy segítség a rendszeres imádkozás, különösen a rózsafüzér imádkozása. A Szőkefalván kapott üzenetek alapján hadd tegyem hozzá, hogy a rózsafüzér imádkozása mellett a rendszeres keresztútjárás is fontos, hogy elmélyedhessünk Jézus Krisztus értünk hozott végtelen szeretet-áldozatának mélységeibe...

Jánossy Gábor

Legnagyobb győzelmem

„E napon, amikor a szent rózsafüzér erős fegyverével kivívott egyik győzelmem évfordulóját ünneplik, te éppen Kanada tartományait járod végig, hogy az imádság és a testvériség cönákulumaiba gyűjtsed a nekem szentel papokat és híveket. Nagyon szeretem ezt a földet, Ellenfelem viszont fenyegeti, és sebeket ejt rajta.

Ma a te segítségeddel szeretném a bizalom és a reménység szavait ajándékozni e nagy országban élő sok-sok gyermekemnek.

Ellenfelem súlyosan meggyalázta e földet. Sok szegény gyermekemet vitte az anyagiasságnak, az élvezetek és a pénz eszeveszett hajszolásának, az önzésnek, a fősvénységnek, a tisztátalanságnak útjára.

Szemérmertlenség és erkölcstelenség terjed mindenfelé, különösen a sajtó és a televízió által, és így romlik meg a kicsinyek és az egyszerűek lelke.

Az Egyházat is különösképpen fenyegeti a tévedések terjedése, ami az igaz hit elvesztéséhez vezet.

E fájdalmas állapotért a pásztorok felelősek, mert közülük sokan nem védik meg bátran az igazságot, gyakran hallgatnak, mindenfajta visszaélést eltűrnek, és így egyre több fenyegetés éri a katolikus hit egységét.

Szükséges, hogy minden püspök és pap ismét szorosabb egységre lépjen a Pápával (II. János Pál), akit Krisztus tett meg az Egyház alapkövévé és igazságának tévedhetetlen védelmezőjévé.

De egyre több gyermekem nyújt vigasztalást nagy fájdalmamra, akik elfogadják felszólításomat a megtérésre, a Szeplőtelen Szívemnek tett felajánlásra. Mindenütt terjesztik a szent rózsafüzér imádkozása általa Velem végzett ima cönákulumokat. Terjesszétek mindenütt ezeket a cönákulumokat, mint fénysugarakat, amelyek e nagy sötétség napjaiban áradnak szét a Föld megvilágítására.

Tartsatok mindenekelőtt még több családi cönákulumot. Ezek erős védelmet jelentenek minden baj ellen, ami ma a családokat széttűléssel fenyegeti. Ilyenek a megosztás, a válás, az élet keletkezését gátló eszközök alkalmazá-

sa, az egyre növekvő számú magzatölések, amelyek bosszúért kiáltanak Isten színe előtt.

Szeplőtelen Szívem lelki cönáluluma az a menedék, ahová mindannyioknak be kell lépnetek ahhoz, hogy megkapjátok a második Pünkösöd ajándékát.

Így nyerhetitek el még ma *legnagyobb győzelmemet* az Egyház és az egész emberiség történelmében a szent rózsafüzér hatalmas fegyverével.”

Qubec (Kanada), 1990. október 7.

A Rózsafüzér Királynőjének emléknapja

Érdekes olvasni, hogy 31 éve már milyen erkölcsi romlásról beszél a Szűzanya. Ma tudható, hogy Kanadát is kommunista (szocialista) szellemiségű vezetés irányítja – ahogy lényegileg egész Dél- és Nyugat-Európát is. Ez sokmindenre rányomja a bélyegét.

Sajnálattal vehetjük tudomásul, hogy Kanadában is már 30 éve tévedések terjedtek Egyházunkban, melynek természetes velejárója az egyre szélesebb hitvesztés. Ennek sajnos alap oka, hogy a papok, püspökök (pásztorok) nem védik meg bátran az igazságot, a hitigazságokat.

Ez más országokban és napjainkban is érvényes – sajnos. Ezért is van ma ilyen nagy zavarodottság Egyházunkban. Ezért hasad lassan ketté Egyházunk.

A mi feladatunk – a fentiek megállapítása mellett – hogy imádkozzunk, engeszteljünk. Akarjunk ahhoz az egyre kisebb közösséghez tartozni, akik kitartanak a hitigazságok mellett, akik vállalnak áldozatot, lemondást és imádságot (elsősorban a rózsafüzért) a lelkek mentéséért. Saját magunk lelkéért és a körülöttünk levő emberek lelkéért. Ebbe a tevékenységbe nem szabad belefáradni, a végsőkig ki kell tartanunk, ha néha nagyon fáj is az újabb és újabb helyzetelemzésünk. Néha szeretnénk belekiáltani a világba, hogy ne így legyen, ebből elég! Nézzük Jézus példáját! Ő némán vállalta lelki és testi szenvedéseit, és a lelkek mentésére felajánlotta azokat. Mi is tegyünk hasonlóképpen.

Jánosy Gábor